

ONZE VOGELS

30e JAARGANG No. 9, SEPTEMBER 1969

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Ussel

De

NIEUW! **PARADISO - KOMECO ZELFBOUW VOLIERES**

Geheel metalen zelfbouw kamervolières van genormaliseerde elementen. Steeds uit te breiden en onder te verdelen. Twee standaard-uitvoeringen met on-eindig veel combinatiemogelijkheden. Het past altijd! Gegarandeerd!

PARADISO-KOMECO VOLIERE geen kool, maar een echte vogelwoning!

Roestvrij, morsvrij, en hygiënisch. Waterdichte schuiflade. Gemakkelijk toegankelijk, veilig af te sluiten. Geen zichtbelemmering!

Montage? Het werk van een ogenblik. Geen gereedschappen nodig!

Stuur de BON of schrijf een briefkaart aan:

Metalwarenfabriek Hulskamp n.v.
KOMECO - DIVISION
POSTBUS 52 11 ALKMAAR

BON Zend mij Uw rijk geïllustreerde prospectus met technische beschrijving en prijzlijst van de **PARADISO-KOMECO ZELFBOUW VOLIERES**

Naam:
Adres:
Plaats:

404

Een volkomen veilig en gifvrij insecticide.
Doodt feilloos alle insecten in huizen, hokken, kooien, manden etc.

W. ROUPPE VAN DER VOORT

Jssel

HET ORIGINELE
natuurlijke pigmento
liquido voor rode kanaries

IS
Necareco

Het is het niet te overtreffen Italiaans product, gebruikt door kwekers in de gehele wereld, dat honderden imitaties op de markt heeft.

Vraagt Uw leverancier om het product in de originele verpakking van 30 of 170 cc.

HET IS EEN PRODUCT GEGARANDEERD DOOR HET MERK ENOA - LONNE (ITALIË)

WILT U VOLOP GEZONDE JONGEN KWEKEN

breng dan reeds in najaar en winter Uw kweekvogels in topconditie met **KRACHTVOER „K.K.“**

Met ontsloten zetmeel en volledig gevitamineerd.

**LICHTER VERTEERBAAR
HOGERE VOEDINGSWAARDE
LANGER RUL EN HOUDBAAR**

Nu ook verkrijgbaar in samenstelling **MET ZUIVER PLANTAARDIGE CAROTEEN**

voor alle roodfactorige vogels.

Verkrijgbaar bij Uw speciaalzaak. Vraagt gratis monster en folder bij

FA. JAN D. KAPPELLE & ZN.
DEVENTER - TEL. 05700 - 1 39 27
Postbus 2

De

BOEKEN OVER TROPISCHE VOGELS

67271	Handleiding v. d. zebra-vinkkweker; Beckmann	18,25
6718	Grote insekten- en vruchtenetende tr.vogels; v. d. Mark	7,25
6717	Kleine insekten- en vruchtenetende tr. vogels; v. d. Mark	7,25
6716	Tropische vogels houden kunt u ook; v. d. Mark	7,25
6719	Wevers en wida's; v. d. Mark	7,25
6720	Zaadetende tropische vogels; v. d. Mark	I, II, III à 8,25
6703	Tropenweelde in de volière; Thijs Vriends Czn	18,50
6713	Wat houd ik in de tropische volière; Vriends	5,25
6704	Vogelziekten; Raethel	5,90

BOEKEN OVER WILDZANGVOGELS

6712	Wat vliegt daar?; van Dobben	6,50
6702	Gevederde vrienden in tuin en bos; Henze e.a.	13,25
6705	De vogels van beemd en veld; Makatsch	15,25
6743	De vogels van bos en heide; Makatsch	15,25
6772	De vogels van riet en water; Makatsch	15,25
6773	De vogels van strand en wad; Makatsch	15,25
6726	Wildzangvogels; v. d. Mark	9,50
6708	Prepareren; Nes	6,25
6706	Thiemes vogelboek; Steinbacher	14,50
6741	Vogels in hun domein; Tinbergen	7,25
6742	Vogels onderweg; Tinbergen	7,25

U KUNT BESTELLEN: a. Per giro of postwissel. Bestelnummers vermelden is voldoende. Ons gironummer is: 1067198 t.n.v. Van Lieshout Zonen, Sint-Oedenrode; b. per briefkaart of brief; c. telefonisch 04138-24 67; d. afhalen in onze boekhandel: Kofferen 19, Sint-Oedenrode.

Bovenstaande lijst is slechts een greep uit onze sortering, grootste van Nederland!

VAN LIESHOUT ZONEN, afd. Verzendboekhandel SINT-OEDENRODE
Kofferen 19 - postbus 2 - tel. 04138 - 24 67 - giro 1067198

Amerik. elektrisch
kwartelbroed-
mach. voor ca.
18 eitjes,
met handleiding
franko
f. 27.-
inkl. B.T.W.

VAN WAARDHUIZEN

Leiderdorp, Valk Boumanweg 204, Tel. 01710-30837

VOGELLIEFHEBBERS

lezen maandelijks

De Vogelwereld

Het tijdschrift van de A.O.B. verschijnt op minstens 48 blz. en bevat steeds artikelen over kanaries, exoten, parkieten en inheemse vogels en is regelmatig geïllustreerd met prachtige kleurplaten.

Abonnement per jaar (oktober tot en met september) f 11,- per jaargang, te storten op postgiro 115834 t.n.v. de Vogelwereld, Caronstraat 70, Hoboken.

Het adres voor kweekvogels . . .

Spitstaartamadines, Binsen, Gordelgrasvinken, Bichenow, enz. enz. Goulds, Zilverkwartels, Zilverduifjes, Dwergkwartels, Australische Parkieten, Baraband, Prachtrosella, Stanley, Roodrug, Gele Roodrug, Bourka, Turquoise, Pennant, Blaskop, enz. Verder alle soorten Zebra-vinken, Kwartels, Kakatoes, div. Papegaaien. Tamme grijze papegaaien met kooi.

Tevens deze soorten gevraagd of ruil.
Wij vragen speciaal Australische prachtvinken.

A. P. v. GILS

Oranjeplein 21, GOIRLE bij Tilburg
Tel. (04247) 15 79
's Woensdags gesloten

"VERAKA"

Specialiteit in tentoonstellingskooien voor pelsdieren, pluimvee en vogels - Voorfronten in alle maten - Tevens opvouwbare kooien voor honden, katten, duiven, papegaaien etc. Bondskooien - Hooiruiven - Voerbakjes - Alles gepuntlast 100% service

"VERAKA"

Marktstraat 17, Telefoon 01690-448
Terheyden N.Br.

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Dr. Kuiperstr. 10, Breda, Telefoon (01600) 36137.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, Telefoon (010) 261990.

Penningmeester: J. van Splinter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: E. Adema, Roggestraat 30, Apeidoorn, Telefoon (05760)-18631.

2e Secretaris: J. M. Hoebers, Hoofdstraat 5, Horst, Telef. (04709)-1264.

2e Penningmeester: J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel.

Leden: C. E. van Berkei, Vechtstraat 11, Bergen op Zoom.

W. J. Derksen, Hogelandsingel 70, Enschede, Telefoon (05420)-18137.

W. G. Oonk, Bergweg 37, Lochem, Telefoon (05730)-2107, na 18 uur.

J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, Telefoon (08860)-2978.

Chr. Wairaven, Abt. Ludolfweg 136, De Bilt, Telefoon (030)-761208.

Juridisch adviseur: Mr. L. van Elderen.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Coehoornstraat 40, Bergen op Zoom,
Postbus 74, gironr. 1148324, telefoon (01640) 5007.

Geopend: 8.00-17.30 uur,
Zaterdags gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling.

Indien in de plaats van inwoning geen afdeling is gevestigd, kan men zich bij het Bondsbureau als verspreid lid aanmelden. De contributie bedraagt in dit geval f 12,50 per jaar, bij vooruitbetaling te voldoen.

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling
Binnenland f 10,— per jaar
Buitenland f 11,— per jaar
Buitenland per luchtpost extra tarief volgens P.T.T.-kosten.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V.

Kleine annonces, voor afdelingen — leden en abonnees op „Onze Vogels” van zuiver particuliere aard 5 cent per letter met een minimum van f 5,— per advertentie.
Zie voor verdere voorwaarden onder „Vraag en Aanbod”.

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich.

Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeeltes daarvan is verboden.

ONZE VOGELS

Maandblad van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

30e jaargang, no. 9, september 1969
oplage 45.000 ex.

Redactie:

C. E. van Berkei, Vechtstraat 11, Bergen op Zoom, tel.: (01640) - 6314
P. Rijnders, Kometenlaan 81, Bilthoven, tel.: (030) - 782761
Chr. Walraven, Abt Ludolfweg 136, De Bilt, tel.: (030) - 761208

Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 29 september 1969

INHOUDSOPGAVE

	pag.
De Pracht-Rosella	389
Lezers schrijven	391
Zebravinken	392
Coccidiosis en Salmonellosis	394
Het hoogste vogelverblijf ter wereld	397
Glosters kanaries	398
Rode Ibissen	400
Onkruidzaden	401
Samenwerking	402
De kerkuil	404
De Groene Tiggervink	405
Uw geld of hun leven	406
Lezers schrijven	408
Het Talpacotiduijfe	409
De Ariel Toekan	410
Grasparkieten	412
Nuttige wenken bij de kanarieke week	413
De Safraanvink	415
De spreeuw	416
De kildeer plevier	418
Van de Technische Commissie	419
Vraagprogramma	422

Voorpagina: Toekan, zie artikel op pag. 411

Foto: Okapia

Ontwerp en druk: Steens NV, boekdruk/offset, postbus 59 — Schiedam — Tel. (010) 260640*

Wissel

De

W. J. H. Verstraeten

DE PRACHT- ROSELLA

Aan de naam kan men reeds horen dat het een prachtige vogel moet zijn. En dat is hij inderdaad, zoals U op de kleurenfoto kunt zien. Hij is prachtig rood, geel, blauw, groen, zwart en wit. Hij is niet duur en bovendien een zeer goede kweekvogel. Dus een ideale vogel voor hen die met de grote parkieten wil beginnen. Door de grote kwekers worden meestal enkele paren gehouden, om de zeer moeilijke en dure Australische parkieten groot te brengen. Brengt hij niet alleen zijn eigen jongen, maar ook nog die jongen groot, welke men hem onderlegt.

Het is een zeer levendige en actieve vogel die ook nog een welluidend geluid voortbrengt, wat men heus niet van alle parkieten kan zeggen. Er zijn ook vogels, die een storend - en schreeuwend geluid laten horen en dat vooral storend wordt als men vele paren bezit. Hij broedt meestal tweemaal per jaar en bij zeer hoge uitzondering zelfs driemaal. Ruim de helft brengt reeds het eerste jaar hun jongen groot.

Nu moet men niet denken dat alle Pracht-Rosellas massa's jongen grootbrengen. Zoals bijna bij iedere soort zijn er paren, die het om de een of andere reden niet doen en waar men jaren op moet wachten eer er jongen komen.

Acht of negen jaar geleden kocht ik mijn eerste Pracht-Rosella's bij drie verschillende kwekers. Na

veel moeite had ik er tien kunnen bemachtigen. Ze waren in die tijd niet zomaar te krijgen en ze kostten ruim het dubbele van nu. Ik had gehoopt er tenminste drie of vier paar van te kunnen vormen. Later bleek ik slechts een pop te bezitten. En of het zo moest zijn, juist zij ging dood.

Met een beetje kennis kan men het geslacht van jonge Pracht-Rosella's wel vaststellen. Maar die kennis bezat ik toen nog niet. De zogenaamde „handige verkopers” lieten je de vogels zelf uitzoeken. Men koos dan meestal de mooiste en de grootste vogels. Maar de grootste en de mooiste jongen (en dit geldt bijna voor alle grote Australische Parkieten) zijn bijna altijd mannen. Over het algemeen zijn er altijd veel minder poppen dan mannen en ze zijn ook meestal veel duurder. Dit geldt natuurlijk niet voor mutatie's zoals de Gele Roodrug, Witte Valkparkiet en de Isabel of Gele Bourk. Uit een split man met normale pop kan men alleen maar gele of witte poppen kweken, en daarom zijn de mannen bij deze vogels dus ook veel duurder. De eerste witte Valkparkietmannen kostte meer dan het dubbele van de prijs welke men voor de pop moest neertellen.

Toen ik later na veel moeite enkele Pracht-Rosella's had geruild en nog enkele poppen had bijgekocht, had ik er één paartje bij dat mij twee jaar achter elkaar veertien jongen gaf. De pop legde iedere keer

DE PRACHT-ROSELLA

zeven eieren, die allen uitkwamen en zonder veel moeite door de ouders werden grootgebracht. Dit is beslist niet van-zelfsprekend. Hoeveel onbevruchte eieren worden er jaarlijks gelegd? Ik zou ook wel een willen weten, hoeveel oudervogels al hun jongen zonder veel moeite grootbrengen. Volgens mij is dit percentage erg klein. Let wel, ik heb het hier over de **grote parkieten** en niet over de kleine of middelgrote soorten.

In het begin had ik enkele zeer bijzonder goede kweekparen; zoals bovengenoemde Pracht-Rosella. Maar ik had nog een veel beter kweekpaar Turquoise, Blaskop, Splendid en Roodrug. Wie zou kunnen geloven dat een paar Blaskop in één jaar vijf maal eieren legt en ook vijfmaal de jongen grootbrengt. Deze vogel was 6 jaar oud toen ik hem kocht. Als de jongen vier weken oud waren en dus nog in het nest zaten, had ze weer opnieuw gelegd. Ook tijdens de vrij strenge winter bracht ze met succes tweemaal jongen groot. Die pop ruide tijdens het broeden in haar nestblok. Door mijn eigen schuld is ze tengevolge van een ongeluk doodgegaan. Door al dat succes verkeerde ik toen in de mening dat goede kweekparen geen uitzonderingen waren. Maar nu zeg ik U: „Wees zuinig op zulke goede kweekparen en laat U niet verleiden om ze om de een of andere reden van de hand te doen. Zoals ik zelf enkele jaren geleden het goede paar aan een beginnend liefhebber overdeed. Nadien heb ik nooit meer Pracht-Rosella's „op stok" gekregen. Van mijn overgebleven twee paren, verongelukte in het voorjaar een pop en het andere paar liet verstek gaan. Het jaar daarop ging, tengevolge van legnood, de andere pop dood. En dit voorjaar beet een man zijn pop dood. Nu bezit ik nog alleen maar een Pracht-Rosella man.

Alle vogels die worden aangeboden als Pracht-Rosella's zijn dit beslist niet. Bijna alle in Europa verblijvende vogels zijn gekruist met de gewone Rosella. Dit gebeurt ook in de natuur. Dus geïmporteerde vogels kunnen net zogoed gewone - als gekruiste Rosella's zijn. De rugveren van de Pracht-Rosella zijn geel, die van de gewone Rosella groen. Het zijn beide mooie vogels, maar de Pracht-Rosella, die in België Goudmantel-Rosella wordt genoemd, is toch wel de mooiste.

BOEKENNIEUWS

Bij L.J. Veen's Uitgeversmaatschappij verscheen „Veerwild in Nederland en België" door R.R.P. van der Mark. Het boek is op de eerste plaats bedoeld voor de veerwildjager, maar ook voor de vogelliefhebber is het zeer zeker interessant. De auteur heeft het boek als ondertitel gegeven „fokken, uitzetten, bejagen", waarbij hij vooral aandacht besteed aan het voorkomen en het gedrag van de vogels in de natuur, alsmede aan het fokken van een aantal van deze vogels in gevangenschap en deze onderdelen hebben zeker de belangstelling van de vogelliefhebber. Achtereenvolgens wordt aandacht besteed aan Auerhoenders, korhoenders, sneeuwhoenders, bosfazanten, patrijzen en de watervogels. Vele fraaie foto's verlevendigen dit prettig leesbare boek. De prijs bedraagt f. 24,50.

maak nu kennis met

„FINISH"
sportprijzen

Op aanvraag zenden wij u
gaarne een catalogus

„FINISH" sportprijzen
Postbus 132
Gorinchem

Ussel

De /

Het Brillenvogeltje

Geachte redactie,

Naar aanleiding van het in het april- en juninummer verschenen artikel over het brillenvogeltje, wil ik ook mijn bevindingen met deze vogeltjes schrijven.

In een van mijn binnenvolières, beplant met klimop, palm en andere planten, wonen mijn brillenvogeltjes samen met 1-1 blauwe honingzuiger, 1-1 kapoetsensijs, 1-1 witborstietvink en 1-1 purper granaatastrild.

Het popje bekwam ik van een bevriend vogelliefhebber die mij tevens vertelde dat zij reeds jongen heeft gehad. Na lang zoeken kocht ik bij een importeur een man. Gelukkig dat mijn keus ook de hare was, want beiden werden het spoedig met elkaar eens. Ze waren al gauw niet meer van elkaar weg te denken en beiden betuigden hun genegenheid door hun speciale lokroepjes. Na een korte tijd begon de man zelfs al aan het bouwen van een nestje.

Ik verschafte hen hopen nestmateriaal van diverse soorten, maar veel goeds zag hij er niet in. Voor het nestje dan ook af was, had het popje daarin twee eitjes gelegd. Op een gegeven moment vielen zij prompt door de bodem. Bij nader toezicht bleek mij dat het nestje was gemaakt van hennepvezels. Met deze ervaring verschafte ik hen dan ook voldoende van dit materiaal. De man begon opnieuw aan de bouw en al spoedig hing er een klein komvormig nestje aan enkele twijgjes van een denneboompje. Wederom kwamen er twee eitjes welke wit van kleur met kleine lichtbruine vlekjes waren. Man en pop losten elkaar regelmatig af. Op 7 maart j.l. bemerkte ik dat er jongen waren. Ik durfde, bang dat ik hen zou verstoren, niet in het nestje te kijken en ik kan dan ook van de jongen geen beschrijving

geven. Dat er jongen waren, bemerkte ik aan het heen en weer vliegen van de ouders. Steeds waren zij in de weer en vlogen overal onder, boven en tussen op zoek naar insecten. Zij voerden hun kroost met spinnen, meelwormen, fruitvliegjes, bladluis, kleine regenwormpjes enz.. Na ongeveer tien dagen vlogen de jongen uit. Waar zij zich ook bevonden, steeds waren de ouders vlak bij hen om hen te verzorgen. Zij groeiden dan ook voorbeeldig op en later bleek mij dat het een man en een popje was.

Een derde nestpoging werd niet meer ondernomen, gezien de man in de rui kwam. Volkomen naakt moest hij wachten tot hij wederom zijn mooie kleurenpracht herkreeg.

De voeding van mijn brillenvogeltjes komt overeen met hetgeen de heer Wareman in het juninummer beschrijft.

Iets waar zij ook verzot op zijn, is het baden. Zij doen dit echter niet in een badschotel zoals de meeste prachtvinken. Wanneer ik de planten heb bespoten, vertoeven zij regelmatig tussen de natte bladeren net zo lang tot ook zij druipnat zijn.

Willy de Ridder, (België)

Algemeen werd aangenomen dat mond- en klauwzeer door vogels werd overgebracht en dan met name door spreeuwen. Onderzoekingen door Engelse ornithologen hebben aangetoond dat dit echter twijfelachtig is. In het Engelse graafschap Shropshire hebben zij in 1967 onderzoekingen gedaan toen daar de gevreesde mond- en klauwzeer uitbrak. Hierbij bleek dat deze ziekte de windrichting gevolgd was en in de periode met sterke zuidwestenwind zich het sterkst uitbreidde. Daarom wordt aangenomen dat de wind de ziektekiemen overbrengt en niet de vogels. Trouwens op plaatsen waar veel spreeuwen zich ophielden traden geen nieuwe infectiehaarden op.

ZEBRAVINKEN

door C.H.Rogers

Het verheugt ons bijzonder om in dit nummer te kunnen starten met een tweetal series artikelen welke worden geschreven door een deskundige bij uitstek. Cyril H. Rogers is in Engeland en Amerika een erkend expert op het gebied van grasparkieten en zebra-vinken en auteur van verschillende boeken hierover.

De heer Rogers heeft toegezegd maandelijks een artikel over grasparkieten en een over zebra-vinken speciaal voor Onze Vogels te zullen schrijven. Wij hopen dat met name de kwekers van deze vogels veel genoeg aan deze artikelen zullen beleven.

Redactie

Vele jaren geleden werden gewone grijze zebra-vinken bij duizenden ingevoerd uit Australië, hun land van oorsprong. Vandaag aan de dag is het echter niet mogelijk om in het wild gevangen grijze zebra-vinken te bemachtigen omdat er een export-verbod is van de zijde van de Australische regering. Dit verontrust de kweker van de zebra-vinken niet in het minst omdat ze in grote hoeveelheid hier gekweekt worden en niet alleen de normale grijze soort, maar talrijke andere kleurenmutaties.

U mag zich afvragen waarom ik de oorspronkelijke invoer van zebra-vinken heb vernoemd, maar deze is van groot belang voor onze heden ten dage geacclimatiseerde vogels. In het land van oorsprong zijn er ongeveer zes of zeven ondersoorten van de

grijze zebra-vink, die in verschillende delen van het Australische continent voorkomen. Tijdens de oorspronkelijke invoer, werden zebra-vinken bijeengebracht uit verschillende delen van Australië en diensgevolge werden die ondersoorten ook verscheept. Ofschoon deze niet in belangrijke mate verschillen zijn er kleine variaties in de diepte van de kleuren, grootte en vorm. Deze karakteristieken zijn allen in een „smeltkroes” gedaan en resulterden in de nu bekende en geacclimatiseerde zebra-vink. Bij deze geacclimatiseerde vogels zullen kleine verschillen in kleur waargenomen worden, tengevolge van hun gemengde oorsprong en daarom zijn er soms heel duidelijk waarneembare verschillen in de schakeringen van kleurmutilaties afzonder-

lijk. Bij een zorgvuldige selectieve kweek kunnen deze verschillende nuances behouden en gehandhaafd worden en daarom hebben sommige kwekers vogels met andere schakeringen, terwijl zij op dezelfde mutatie gebaseerd zijn. Hun kleurverschillen worden bewerkstelligd door wijzigende factoren, die doorgegeven zijn door de voorouders.

Ofschoon er veel interessante en kleurrijke mutaties onder de zebra-vinken zijn blijft een belangrijk deel van kwekers er bij, dat de oorspronkelijke gewone grijze zebra-vink de mooiste van allemaal is. Ongetwijfeld zijn de gewone grijzen erg mooi, maar toch heeft elke kweker zijn of haar speciale voorkeur voor de een of andere kleur.

In Engeland is het recentelijk vast komen te staan, dat er bij veel gewone grijze zebra-vinken de tendens is om wat vlekkelig te worden op de rug en de vleugels. Dit is zeer waarschijnlijk het gevolg van een aanhoudend paren van gewoon grijzen aan andere kleuren, met de bedoeling om de vorm en de kleur van de andere mutaties te verbeteren. De belangrijkste tekortkoming schijnt te zijn, dat er een teruggang is in de effenheid van de grijze kleur, terwijl de tint op de rug en de vleugels te bruin wordt. Een verdere tekortkoming betreft de ontwikkeling van te brede strepen over de borst bij de mannen, die de vogels er van voren zwaar doen uitzien. De mannetjes met deze extra zware strepen op de borst worden verantwoordelijk geacht voor de kweek van poppen met mannelijke kentekenen op hun borst en dit kan waar zijn. Om echt goed gekleurde gewone grijze zebra-vinken te kweken is het belangrijk dat de vogels per paartje zorgvuldig worden uitgezocht op zuiverheid van kleur. Bij geleidelijke elimineren van duidelijk slecht gekleurde exemplaren uit de paartjes is een duidelijke verbetering van de kleur mogelijk. Waar mogelijk moeten alleen echte gewoon grijze vogels worden gebruikt voor de kweek van het normale grijs. Ik weet dat dit aanvankelijk tamelijk moeilijk is, maar als niet zuiver verervende vogels geleidelijk aan uit de kweek genomen worden, dan zal langzaam maar zeker een onzuiver ras ontstaan.

Naar mijn mening is het erg belangrijk voor de toekomst van zebra-vinken om goede paartjes van zuiver gewoon grijs te kweken en te handhaven omdat zonder deze basis het moeilijk is om de andere kleurmutaties te verbeteren. Ik geloof dat kwekers van grasparkieten veel verloren hebben door geen paartje te houden van zuiver licht-groenen met de bedoeling om nieuwe mutaties te verbeteren als deze zich zouden voordoen. Het zou jammer zijn, als kwekers van zebra-vinken niet altijd konden beschikken over een goed aanbod van zuiver gewoon grijzen.

Om enkele zuivere stamvaders te kweken is het noodzakelijk om elk paar gescheiden te laten broeden en dit kan net zo gedaan worden als bij de kweek van grasparkieten, d.w.z. door gebruik te maken van broedkooien of broedhokken. Zebra-

vinken die gekweekt worden in ongecontroleerde volières hebben geen enkele garantie met betrekking tot hun afkomst vooral niet als er verschillende kleuren samen worden gehouden.

Ongetwijfeld zullen zebra-vinken gemakkelijker broeden als zij in kleine groepen bijeen zijn. Als deze manier in de praktijk moet worden gebracht zou ik willen adviseren om hiertoe volières te gebruiken van gemiddelde grootte en maar één kleur per volière samen te houden.

Aan de volgende standaard kunt u zien, wat de eisen zijn voor een goede grijze zebra-vink:

Man; ogen donker, snavel rood. Poten rood. Kop en nek donkergrijs. Borststreep diep zwart. Op keel en bovenborst zebra-tekening die van wang tot wang loopt en naar beneden tot de borststreep. De onderzijde wit, dat op de buik en dijen een donkere tint kan hebben. Wangvlekken oranje. Oogstreep zwart en strak. Staart zwart met witte strepen. Flank bruin met helder witte stippen.

Pop; mist de borststreep en zebra-tekening, wangvlekken en flanktekening. Snavel bleker van kleur dan bij de man.

Een veel voorkomende fout is een bruine tint op de rug en de vleugels.

□

Russische zoölogen hebben in een stuwmeer in de Sovjet Unie een daar tot nu toe onbekende zoetwaterkwal ontdekt. Omdat deze kwalen alleen in grote Afrikaanse binnenmeren voorkomen wordt aangenomen dat de larven zijn overgebracht door trekvogels op hun weg naar het noorden.

In de dierentuin van Amanzimtoti in Natal is het gelukt een paar volkstaartscharrelaars aan het broeden te krijgen. Er werden 2 eitjes gelegd die beiden uitkwamen. De jongen werden gevoerd met kakkerlakken, meelwormen en sprinkhanen. Door een invasie van mieren in de nestkast, die gelukkig nog zodanig op tijd ontdekt werd dat een jong gered kon worden, ging een van de vogels verloren. Toen de nestkast weer in orde was gemaakt duurde het nog geruime tijd alvorens de oudervogels het overgebleven jong weer begonnen te voeren. Toen het jong 35 dagen oud was vloog het uit, het was volledig op kleur met uitzondering van de lilakleur voor de borst, die veel lichter was dan bij volwassen vogels en de 2 lange buitenste staartveren. De jonge vogel werd nog 10 dagen door de beide ouders gevoerd en was toen zelfstandig. (Avicultural Magazine Mei/Juni 1969)

COCCIDIOSIS en SALMONELLOSIS,

door H.Th.J. Rosendal

Bij het bestuderen van sectiebevindingen van kanaries en tropische vogels valt steeds weer op het veelvuldig voorkomen van bepaalde ziekten, waarop het grootste deel van alle verliezen is terug te voeren. Dit zijn de ziekten van het maagdarmkanaal, die een infectieuze oorzaak hebben namelijk coccidiose, veroorzaakt door *Isospora lacazei* en wat minder voorkomend: salmonellose of paratyfus veroorzaakt door *salmonella typhimurium*. De enteritiden (= ontstekingen van het slijmvlies van de darmen) die ze veroorzaken zijn van een niet specifiek karakter. Bij beide ziekten zijn de symptomen van de kant van het spijsverteringsapparaat gelijk. In acute gevallen vrijwel altijd diarree met bloed in de ontlasting, in chronische gevallen is het bloed minder of afwezig en is de ontlasting dun, slijmerig en groen. Kijkt men niet alleen naar de ontlasting, maar ook eens naar de vogel zelf dan is er een dikke buik tengevolge van de ontstoken darmen, terwijl bij salmonellose in tegenstelling tot coccidiose de lever gezwollen is. Bij secties worden niet zelden beide diagnoses bij één vogel gesteld. De diagnose wordt bij de levende vogel in het geval dat coccidiose en salmonellose chronisch verloopt, vaak gemist, omdat de verschijnselen zo specifiek zijn (of zijn geworden). Men denkt dan veel eerder aan een niet infectieuze oorzaak van ziekte bijvoorbeeld verkeerd of bedorven (groen) voer. Vaak geeft men toch een medicijn, terramycine of aureomycine, en dit blijkt dan heilzaam te werken. De laatste tijd echter neemt het aantal teleurstellingen bij gebruik van deze middelen toe. Dit vindt voornamelijk zijn oorzaak hierin dat *salmonella typhimurium* resistent is geworden tegen terra- en aureomycine. Juist omdat deze middelen veel gebruikt worden bij allerlei „onbekende” aandoeningen en dan vaak nog in veel te lage dosering en te kort, wordt resistentieontwikkeling van de aanwezige ziekteverwekkende micro-organismen in de hand gewerkt. Bovendien werkt(e) terramycine vaak wel universeel tegen veel bacteriën, maar tegen coccidiën doet het weinig. Hierbij sorteren sulfapreparaten veel meer effect en als men dan nog een „goede” uitzoekt, dan heeft men twee vliegen in een klap, want er zijn er die werkzaam zijn zowel tegen coccidiose als salmonellose. Ik wil u het een en ander nog eens verduidelijken aan de hand van een voorval bij een kweker van vetstofkanaries. Ik kreeg van hem begin mei een zieke pop aangeboden voor onderzoek. Daar was een hele voorgeschiedenis aan verbonden. De kweker was begin april in een geheel nieuwe binnenvolière, na een selectie op goede conditie en gezondheid van de vogels, de kweek begonnen met veertig poppen

en twintig mannen. In tien broedkooien paarsgevijs, dus een man bij een pop, en in tien hokken in vluchten met drie poppen een een man. De poppen bouwden vlot hun nestjes, legden eieren bij de vleet en het broeden verliep zonder moeilijkheden. De eieren bleken bij schouwen allemaal bezet. Zoals de kweker zelf opmerkte: „Alles leek op het oog normaal.” Echter toen kwam de grote teleurstelling: Ongeveer 150 eieren kwamen NIET uit. Een pop bracht twee jongen groot, verder was er een pop met vier jongen die alle vier spreidpoten hadden en knotsen van levers. Intussentijd waren al vier poppen en mannen doodgegaan. En dan nu de vijfde pop, die ernstig ziek was. Ik heb haar in een ziekenkooitje in de kamer gezet, zodat ik haar goed en geregeld kon observeren. De volgende verschijnselen van algemeen ziek zijn werden genoteerd: bol zitten, uitstaande veren, veel met voer morsen, sufheid en veel slapen. Meer specifieke symptomen, die wezen op een darmaandoening, waren: diarree met groene slijmige ontlasting, verder een opvallend dikke buik. Bij het opzij blazen van de veren van het achterlijf blijkt de buikhuid blauwrood van kleur te zijn. De buik is sterk in omvang toegenomen en rood ontstoken darmlissen schemeren door de buikhuid. De lever is vergroot. Afwijkende ademgeruisen werden niet gehoord. Welk ziekteverwekkend micro-organisme achter de enteritis (darmontsteking) zat, trachtte ik door microscopisch en bacteriologisch onderzoek van de faeces aan de weet te komen. Bij microscopisch onderzoek bleken er vó cysten — dit zijn coccidiën eieren — in de ontlasting aanwezig te zijn, zij het niet in grote getale. Salmonellakweek uit de ontlasting lukte niet. Behandeling van deze vogel was niet meer nodig, want 's nachts ging zij dood. De volgende morgen heb ik direct sectie verricht en hierbij bleek mij dat naast de reeds uiterlijk waarneembare ziekteverschijnselen ook de milt gezwollen was en dat de lever bleek van kleur was. De dunne darmen waren, vooral dat deel dat direct op de spiermaag aansluit, ernstig ontstoken. Bij het open knippen van de darm bleek de inhoud geelgroen te zijn, terwijl de darmwand een slijmig beslag had. Van bloed was niets te bespeuren.

niets te bespeuren.
Even terzijde: een kanarie of tropische vogel heeft geen dikke darm; de dunne darm sluit direct via twee blinde darmen aan op de endeldarm.
Microscopisch onderzoek van de darminhoud wees uit, dat er vó cysten, bloedklompjes en zelfs zaadpelleets (bolsters) aanwezig waren. Hartebloed en lever bleken positief op *salmonella*'s (paratyfusbacillen).
Met deze wetenschap ben ik naar de voliëre geto-

veel voorkomende ziekten bij kanaries en tropische vogels.

gen en hier bleek bij onderzoek dat alle kanaries enteritisverschijnselen vertoonden. De een wat meer, de ander wat minder. Dat ze diarree hadden, was duidelijk te zien langs de wanden van de broedhokken. Lange groene slierten waren daarop zichtbaar. De conditie van de meeste vogels was redelijk goed. De meesten hadden ook een dikke buik, slechts weinigen een gezwollen lever.

Ik besloot direct tot behandeling over te gaan. Hierbij werden de kanaries in drie groepen ingedeeld. Groep 1: Kanaries met ernstige enteritis zonder gezwollen lever; hier leek me coccidiosis de oorzaak. Behandeling geschiedde met sulfadimidinenatrium; 0,5 gram op 1 liter drinkwater gedurende 1 week.

Groep 2: Kanaries met ernstige enteritis en gezwollen lever. Dit kan alleen salmonellosis zijn, maar ook salmonellosis en coccidiosis. Behandeling: 3,5 gram terramycine op 1 liter drinkwater gedurende 1 week. Groep 3: controle groep, geen behandeling.

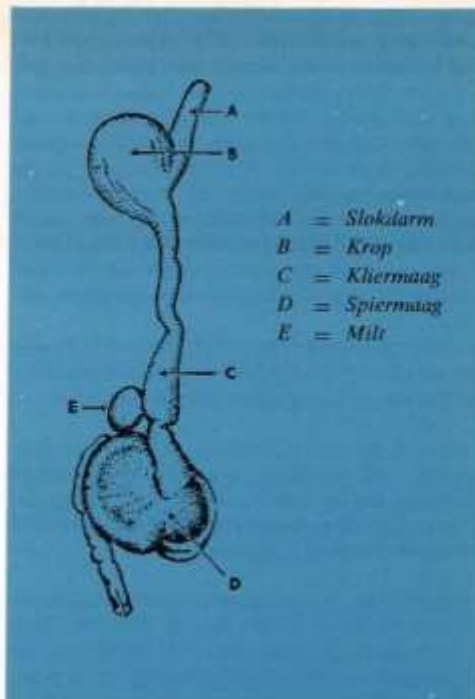
Enkele opmerkingen nog hierbij: de eigenaar van de kanaries stelde er natuurlijk prijs op, dat de ernstig zieke kanaries meteen behandeld werden en daarom bestond de controlegroep uit lichte gevallen.

Bij groep 2 wordt terramycine in hoge dosering toegepast om eventuele resistentie van de paratyfusbacil te doorbreken.

Behandeling van groep 1 en 2 geschiedde steeds met een week onderbreking, om de normale, niet ziekteverwekkende darmflora weer aan te laten groeien. Resultaten na twee weken behandeling: sulfadimidinegroep vertoonde verbetering, ze hadden allemaal vaste ontlasting.

Groep 2 had nog steeds diarree. Terramycine had dus geen effect, wat natuurlijk twee oorzaken kan hebben: salmonella typhimurium is resistent en deze resistentie is ook door de hoge dosering niet doorbroken. Verder kan salmonella typhimurium wel gereageerd hebben maar dat nam de symptomen niet weg omdat er dan altijd nog coccidiosis was. Ik besloot nu om de tweede groep ook op sulfadimidine te zetten en hier waren de resultaten veel beter mee. Sterfte is niet meer opgetreden, ook niet in de controle groep, wat mij wel verbaasde. Ondertussen werd natuurlijk gezorgd dat de smetstoffen geen vaste voet aan de grond kregen.

Daarvoor werden de hokken steeds grondig gereinigd en daarna ontsmet. Als ontsmettingsmiddel werd Halamid ingeschakeld in een concentratie van 0,5 o/o (vijf gram poeder op een liter water). Zand werd verwijderd omdat zandbodems nu eenmaal niet te ontsmetten zijn. Om te zorgen dat de

voederbenutting optimaal blijft en de maalfunctie van de spiernaag niet verstoord wordt door te weinig kiezelsteentjes, wordt maagkiesel verstrekt.

De tweede broedronde had als eindresultaat 46 jongen. De nestpotten werden daarna verwijderd. Het heeft natuurlijk weinig zin om de kanaries die toch al aan conditie hadden ingeboet, voor een derde ronde nog verder te verzwakken.

Wat was nu de oorzaak van deze massale ziekteuitbraak?

Het hok was toch niet overbevolkt, het was bovendien tevoren met lysol ontsmet. Er was toch een goede hygiëne. Het voer is toch ook goed, er werd ook eivoer en groenvoer gegeven. Heeft misschien toch het koude weer invloed gehad?

Het lag niet aan het hok of het voer of het weer, dat was allemaal prima, want wat bleek namelijk: De kweker had vóórdat hij de kanaries in het nieuwe hok had geplaatst, ze eerst alle zestig in twee hokjes in het oude gedeelte ondergebracht. Met andere woorden er was een tijdelijke overbevolking geweest. U voelt wel, zoiets vraagt om een ziekteuitbraak, temeer daar er bij de kanaries ook een aantal (8) aankopen waren. Hiermee was meteen veel duidelijk, echter niet alles, want waarom kwamen zoveel eieren niet uit en waarom was er toch nog veel acute sterfte, hoewel de ziekte eigenlijk een slepend verloop had?

Eerst even iets over de sterfte. De indruk bestaat bij mij dat vooral coccidiosis hier de boosdoener is. Coccidiën beschadigen namelijk de darmwand zodanig dat de op de loer liggende paratyfusbacil

de kans krijgt via deze beschadigde darmwand toe te slaan en zo een bloedvergiftiging te veroorzaken (met bacteriën in het bloed). Het waren ook niet voor niets de vogels met vergrote lever die het ernstigst ziek waren. Verder waren er ook kanaries met coccidiosis in lichte mate, deze wisten de salmonella's in de darm te houden. Men zou het als volgt kunnen samen vatten: De meeste kanaries hadden chronische coccidiosis, bij een aantal kwam hier nog chronische salmonellosis bij. Echter bij een paar brak acute salmonellosis uit. Hierdoor is de sterfte zonder duidelijke vermagering te verklaren.

En dan nog iets over het niet uitkomen van de eieren, „de dood in de dop”. Dit kan meerdere oorzaken hebben en ik zal ze puntsgewijs bespreken.

1 Kiemen die vóór het schouwen afsterven door paratyfus. Dit geschiedt meestal op de vierde of vijfde dag, dus kort voor het schouwen. Er is natuurlijk al vruchtzetting geweest en daardoor wordt het ei gewoon als bezet aangezien.

2 Kiemen sterven na het schouwen door paratyfus. Ook dit is heel goed mogelijk. Dan was het ei bij het leggen nog onbesmet, echter nadien is door bezoedeling van het ei met ontlasting van de pop - deze kleeft bij diarree vaak aan de cloaakveertjes - besmetting opgetreden. De paratyfus bacillen passeren dan namelijk de eischaal en doden de vrucht.

3 De kanaries kunnen door hun ziekte geremd worden in hun broeddrijf of onregelmatig gaan broeden. De kweker had de indruk dat de kanaries vooral snachts van hun eieren af gingen.

Andere factoren, die bij deze kweker waren uit te sluiten, zijn nog:

- 4 Onrust door ongedierte zoals luizen, muizen enz..
- 5 Te droge voliére.
- 6 Inteeldegeneratie.

Treedt er sterfte op bij jongen die al uit het ei zijn, dan zijn deze niet via het ei besmet met salmonella's, zoals vaak wordt gedacht. Salmonella's zijn dan op deze jongen overgebracht via de krop of ze zijn uit ontlasting opgenomen.

Jongen die gestorven zijn of nog lijden aan paratyfus, hebben vergrote lever en verwarring kan ontstaan met de dikke leverziekte.

Tot slot nog een algemene opmerking:

Besmettelijke ziekten zijn niet allen door geneesmiddelen te bestrijden. Goede nesthygiëne, grondige reiniging en ontsmetting van voliëres zijn minstens zo belangrijk.

Dit is meteen een pleidooi voor voliëres met vaste vloeren, gladde wanden en gladde delen.

Alleen dergelijke voliëres zijn goed te reinigen en te ontsmetten.

BOEKENNIEUWS

Voor het Ziemsen Verlag (4600 Wittenberg Lutherstadt, D.D.R.) schreef **Heinz Schwichtenberg** een uitstekend boekje over agaporniden. In „**Die Unsertrennlichen**” worden alle agaporniden uitvoerig behandeld. Eerst is er een beschrijving van de soorten en hun gebied van herkomst, dan volgt een beschrijving van de verzorging in kooi en voliére, de voeding en de ziekten. Tenslotte beschrijft de auteur dan de kweekmogelijkheden en alles wat daarmee samenhangt. Vele foto's en 2 kleurplaten (helaas niet te best) zijn in dit uitstekende boekje opgenomen.

Wij kunnen dit boekje, dat slechts 6 Oostduitse Markten kost, van harte aanbevelen aan iedere liefhebber van agaporniden.

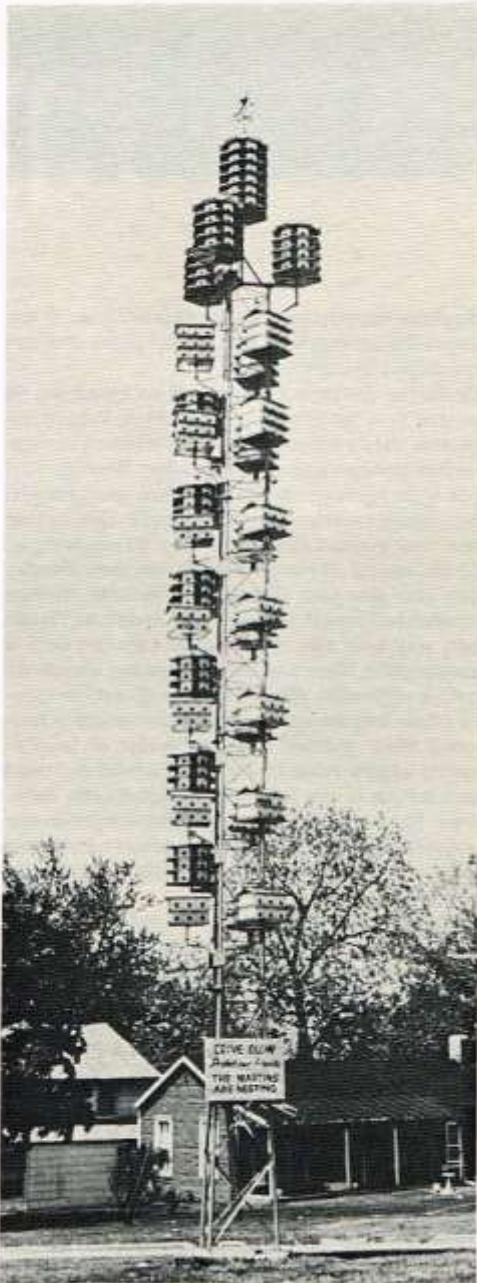
396

Bij uitgeverij Het Spectrum verscheen in de bekende Prisma pocketserie „**De Wereld van de Vogels**” door **Wesley E. Lanyon**. Het is begrijpelijk dat de auteur, die o.m. directeur is van een veldlaboratorium in de Verenigde Staten waarbij hij betrokken is bij biologisch onderzoek, een algemene biologie van de vogels heeft geschreven en zich niet heeft beziggehouden met gedetailleerde beschrijvingen en bijzonderheden over bepaalde vogelsoorten of bepaalde vogels. Uiteraard komt dit af en toe toch wel om de hoek kijken, maar het belang van dit boek is dat het ons letterlijk een beeld geeft van de „wereld van de vogels”, iets waarvoor iedere vogelliefhebber toch belangstelling moet hebben. We maken kennis met de oudste vogels en hun ontwikkeling, met de veelheid van vormen die zich ontwikkeld heeft, met de vogeltrek, met de verspreiding van de vogels en hun milieu, de voortplanting en alles wat met het broeden samenhangt. De prijs van dit pocketboek bedraagt f 2,50.

Wessel

HET HOOGSTE VOGELVERBLIJF TER WERELD

De 12 m. hoge toren waarin de meer dan 3000 vogels zijn ondergebracht.
(foto: Ivor Jarman)

door
Grover Brinkman

Een stadje in Illinois in de Verenigde Staten van Amerika is bekend als de zwaluwen-hoofdstad van de wereld.

Het is allemaal begonnen toen heel veel jaren geleden een muskietenplaag het stadje Griggsville in Illinois (U.S.A.) bedreigde. De plaatselijke bevolking ontdekte, dat de zwaluw het beste afweermiddel was. De vogels kunnen tot duizend muskieten per dag eten.

Daarom begon iedereen kleine "zwaluw-huisjes" in zijn achtertuin te bouwen en werkte mee aan de bouw van een enorme toren om de vogels in de hoofdstraat te huisvesten.

De toren is 12 m. hoog en er huizen 3000 vogels in. Alles wordt in het werk gesteld om de duizenden kleine zwaluwen, die in het stadje gebracht werden, te behouden en te beschermen. De toren wordt regelmatig schoongemaakt en geschilderd. En bijna elk huis in het stadje heeft zijn eigen kleine houten zwaluw-nest.

De zwaluwen bereikten in een week meer om de plaag te verdrijven dan chemicaliën en insecticiden in jaren hadden gedaan.

Het resultaat is, dat de muskieten zijn verdwenen en de kleine zwaluwen koningen van de stad zijn.

door R. Baggs

Veel mensen geven de voorkeur aan affen of licht gepigmenteerde vogels en trachten niets anders te kweken. Zo graag ik ze ook heb, ik zou nooit Glosters paren met de specifieke bedoeling lichte exemplaren te kweken. Wat mij betreft zijn sterk gepigmenteerden aantrekkelijk en zij dragen er toe bij een goede kleur in het ras te handhaven. Ik ben er zeker van, dat het niet alleen maar toeval is, dat de meeste van mijn beste coronas uit deze gekweekt zijn.

Bovenal moeten vogels, die voor de kweek gebruikt worden, monter en gezond zijn. Een goede voeding en veel beweging in de periode dat er niet gebroed wordt helpt deze conditie te verkrijgen. Mijn vogels worden gedurende deze tijd gevoed met een kanarie-mengsel, waaraan wat levertraan wordt toegevoegd, t.w. een teelepel per pond zaad. Groenvoer, dat hoofdzakelijk bestaat uit witlof en kool en een schijfje zoete appel door de voorkant van de kooi gestopt, zijn snel verorberd. Natuurlijk krijgen ze sepia en mineraal grit.

Tweemaal per week geef ik alle vogels een teelepel zacht voer, hetzelfde opfokvoer als ik gebruik tijdens het broedseizoen. Dit kant en klaar zachte voer spaart veel tijd en om het wat vochtig te maken, meng ik het met een beetje melk. Er zijn verschillende samenstellingen zacht voer te krijgen, en als uw vogels hun jongen met een bepaald soort goed opfokken, blijf daar dan bij. Een bad 's morgens, wordt altijd op prijs gesteld en ik kan zelfs wel zeggen dat het essentieel is voor de conditie van alle kanaries. Dit wordt wel bewezen wanneer men ziet met hoeveel plezier ze rondplassen in hun bad.

Gedurende de wintermaanden kunnen mannen in aparte broedkooien worden gehouden, maar poppen kunnen het beste worden gehuisvest in vluchten of dubbele broedhokken, waar zij veel beweging hebben.

Mijn kooien zijn dubbele broedhokken van 1,25 m. en zijn voor dit doel ideaal. Ik kan mijn vogelhuis niet verwarmen en bij talloze gelegenheden in de winter bevroren de waterbakjes drie, vier keer per dag. Alle drinkbakjes worden 's avonds laat weggehaald en de volgende morgen zo gauw het weer licht is weer terug gezet bij vriesachtig weer. Ofschoon er geen warmtevoorziening is laat ik een paar uur het licht branden 's avonds, zodat de vogels laat nog een keer kunnen eten.

Omdat het erg gemakkelijke vogels zijn, zullen Glosters bijna overal kunnen leven en broeden, of het nu een kleine kooi is op de vliering of een luxe volière in de tuin. Er zijn echter een of twee punten, die in gedachte gehouden moeten worden als men

GLOSTERS KANARIES

de plaats bepaald om de kooi of kooien neer te zetten en die de vogels ten goede zal komen voor een gelukkig en gezond leven.

De solide, vierkante kooi, met alleen tralies aan de voorzijde, is het beste, omdat deze de kansen beperken, dat de kanaries op de tocht komen te zitten en hen tevens meer privacy bieden. Waar de kooi ook staat, hij moet veel daglicht en frisse lucht krijgen. Kooien moeten zo groot mogelijk zijn, ze kunnen nooit te groot zijn. 50 cm. lang, 45 cm. hoog en 30 cm. breed zijn ongeveer de minimum afmetingen voor een paar Glosters. De meeste mensen houden hun kooien in een schuur in de tuin. Dit kan een vogelkooi zijn, die speciaal voor het doel is aangeschaft, ofwel een die ten behoeve van de vogels is verbouwd. Als de kanaries op een dergelijke plaats kunnen worden gehouden en de schuur wordt alleen gebruikt voor het houden en kweken van de vogels, zoveel te beter. Bijna iedereen heeft een schuur in zijn tuin, en met een beetje denkwerk, kan het misschien veranderd worden in een vogelverblijf. Dus als u met de gedachte rondloopt om te beginnen met Glosters, kijk dan eens naar uw tuinschuur.

Sommige enthousiastelingen zijn gelukkig genoeg om in huis nog een kamer over te hebben, die zij voor de vogels kunnen gebruiken. Zo'n kamer beschouw ik als de beste plaats die er is. Daar heb je nooit geen zorgen over katten of muizen en electriciteit is er al. Als besloten is, dat het schuurtje de enige beschikbare ruimte is, kan het zijn, dat het van golfplaat of asbest gemaakt is. Dan is het nodig om het van binnen te bekleden. Er zijn verschillende soorten board in de handel en deze worden gewoonlijk verkocht in platen van 2,50 m x 1,25 m. Allerlei soorten hardboard kunnen hiervoor worden gebruikt, en ze zijn redelijk goedkoop.

Als het board binnen in het schuurtje wordt vastgespijkerd moet er een ruimte worden gelaten voor isolatie, die het gebouwtje 's winters behaaglijk warm houdt en koel op die hete dagen die er gedurende de zomermaanden soms zijn. Er moet goed

op gelet worden, dat muizen zich geen toegang kunnen verschaffen, want als ze eenmaal voet aan wal hebben, is het moeilijk om ze er weer uit te krijgen.

Verwarming is naar mijn mening niet essentieel, want kanaries hebben geen last bij lage temperatuur zo lang als ze tochtvrij en droog zitten.

In het voorjaar, als de dagen wat warmer worden, zullen de mannen in conditie gaan komen. Hun onophoudelijk gezang zal de poppen spoedig naar hen doen roepen en dan vliegen ze van het ene eind van de kooi naar de andere. Als er een pop bij is, die wat te vet is dan moet deze nog slechts een keer per week zacht voer krijgen, naast veel goed groenvoer.

Dit is ongeveer de goede tijd om de nagels van de vogels te inspecteren, en diegenen die geknipt moeten worden kunnen gemakkelijk worden gedaan met een nagelschaar of nageltang. Zorg er

voor dat de ader, die midden door iedere nagel loopt, niet wordt geraakt, omdat dan veel bloed verloren gaat. Als de poot tegen het licht wordt gehouden kan men de ader erg duidelijk zien. Naar mijn mening is het ook goed om de veren rond de anus tegen die tijd wat weg te knippen.

Als de broedkooien nog niet zijn opgeschilderd met loodvrije verf moeten ze goed schoongewassen worden met een oplossing van een desinfecterend middel. Begin het broedseizoen in alle opzichten fris en helder.

Bij een bezoek aan dierentuin, of vogelpark valt het oog van de vogelliefhebber telkens op de aanwezigheid van een vogelsoort, die om zijn bijzonder fraai en glad aanliggend verenpak en zijn gracieuze bewegingen en vlucht zo'n grote aandacht trekt, de rode Ibis.

Rode Ibissen (*Eudocimus ruber*) komen hoofdzakelijk voor in Venezuela, in de omgeving van de Orinoco rivier, omdat ze langs de kusten van Columbia en Brazilië helaas zeldzaam zijn geworden, vanwege de ongeoorloofde jacht.

Vooraf vroeger waren de prachtige signaalrode veren, om een „schildersterm“ te gebruiken voor het dieprode rood, fel begeerd door de dameshoeden-industrie, terwijl het vlees, hoewel tanig van smaak, eetbaar is.

Rode Ibissen zijn werkelijk schitterende waadvogels ter grootte van circa 35 centimeter, met inbegrip van hun lange roze steltpoten. De buitenste 4 slagpennen zijn zwart. De twee crème gekleurde, met bruine vlekken getekende eieren, komen na een broedtijd van circa 24 dagen uit, hetgeen zelfs in de volière van de dierentuin van Frankfurt is gelukt.

gaat bij een vogel, wiens vleugelpennen meestal bar ondeskundig zijn afgeknipt, hetgeen helaas nog maar al te vaak voorkomt.

Bij goede verzorging vallen dergelijke exemplaren snel in de rui, wassen zich dagelijks veel, vooral in stromend water, zodat de aanwezigheid van een klein miniatuurwatervalletje in de volière dringend is aan te raden. Enkele maanden na de aanschaf zijn dan de nieuwe pennen zover doorgegroeid, dat de vogels op volle wieden zijn en hun schitterende kleuren tonen.

De signaalrode kleur van het verenpak liep tot voor kort in volièremilieu ontzettend terug; men kon eigenlijk niet meer spreken van rode Ibissen, maar nauwelijks van oranjegele vogels, zo verdween de prachtige rode natuurlijke kleur.

Levend in moerasrijke streken schijnt deze vogelsoort niet alleen een viseter te zijn, waarop hij ook in de volière dol is, zo ik ondervond, maar neemt zeker evenveel plantaardig voedsel tot zich dat veel nog onbekende stoffen bevat, die voor de roodwerking van het verenpak onontbeerlijk zijn. Onbekend met de voedselopneming bij deze vogels, sneed ik in het begin de zoetwatervissen

R. R. P. van der Mark

Signaalrode vogels:

De nog vaalbruine jongen beginnen op een leeftijd van zes maanden te kleuren, maar zijn pas in hun derde levensjaar volledig rood en zwart. Alle rode Ibissen, die door de vogelhandel worden aangeboden, zijn daarom ten minste drie jaar oud. Geslachtelijk zijn rode Ibissen praktisch niet te onderscheiden; de vrouwtjes zijn kleiner van afmeting, maar dat is pas bij een grotere collectie enigszins te bepalen.

De prachtige vogels, die elkaar met de lange snavel als volleerde scherm sportbeoefenaars van het voedsel trachten af te houden, zijn zeer goede en vlugge vliegers, zodat ze moeten kunnen beschikken over een vliegruimte van meerdere meters lengte, breedte en hoogte, waardoor dan pas ook hun fraaie kleuren volledig tot uiting komen.

Tegenover hun verzorger leggen ze hun angst gauw af, zo ik persoonlijk vaststelde, want tegen etenstijd staan ze al bij de deur te wachten en ze gaan nauwelijks opzij, wanneer de voerbakjes gevuld worden.

De spierwitte, zeer dunne ontlasting laat „kleur“ na, zodat wekelijkse grondige reiniging van de volièrebodem, de struiken en takken met behulp van een waterleidingsproeier noodzakelijk is.

Goed gevoede, flink in het vlees zittende rode Ibissen zijn praktisch winterhard en dienen slechts bij strenge vorst in een binnenvolière te worden overgebracht. Bij de aanschaf van deze kostbare vogels dient de koper te letten op de bevezeling van het borstbeen, terwijl een vogel met niet gekortwielde, of beschadigde vleugels natuurlijk voor-

klein, opdat mijn vogels het voedsel gemakkelijk konden opnemen. Tot mijn grote verbazing kunnen deze vogels ook gehele voorns etc., zeer behendig manipulerend met hun lange snavel, in luttele seconden naar binnen werken, zodat het fijn snijden achterwege kan blijven.

Dankzij de grote vooruitgang in de voedertechniek is het nu ook mogelijk, rode Ibissen werkelijk rood te houden in volièremilieu en zelfs gekleurde exemplaren na een ruiperiode weer hun signaalrode verenpak te doen herkrijgen. De dierentuin „Artis“, Amsterdam, en meerdere andere dierentuinen op de wereld, hebben reeds schitterende resultaten geboekt met voedsel van de volgende samenstelling: 24% gemalen vlees; 16% grasmeel; 16% garnalenmeel; 40% vis, spiering, of/ en andere riviervis, vers bij de visboer te koop; 2% rodophyl, (Fa. Trouw, Putten) voor de roodfactor; 2% vitamine-mineralen mengsel, carnicon (Fa. Trouw).

Al met al een voedselsamenstelling, die voor de liefhebber tijd en nauwkeurigheid opeist, maar wie heeft dat voor dergelijke natuurwonderen niet over?

Eenzelfde gedragslijn moeten de bezitters van Flamingo's volgen. Voor serieus geïnteresseerden in Ibissen en Flamingo's is mijn onlangs verschenen standaardwerk „Sierwatervogels“ aan te raden, waarin ook deze vogelsoorten en hun voederproblemen uitvoerig zijn beschreven.

□

Wissel

De

Foto: Horst Müller

RODE IBISSEN

ONKRUIDZADEN

Foto uit: Vogelfutterpflanzen, Verlag Jacob Hélène

Ditmaal ziet U op de afbeelding iepzaden en waarschijnlijk kijkt U wat verwonderd dat deze zaden te gebruiken zijn als voedsel voor onze vogels. Toch worden de zaden van verschillende struiken en bomen graag door de vogels gegeten. Een sprekend voorbeeld zijn wel de elzenzaden, waarvan vrijwel iedereen weet dat de inlandse sijen er dol op zijn.

Appelvinken, boekvinken en barsijzen eten in het vroege voorjaar vaak de knoppen van de eik, de beuk, de haagbeuk en ook van de iep. Zo zijn er ook een aantal struiken, waarvan de zaden of vruchten ons voedsel opleveren, dit zijn o.m. de sleedoorn, de haagdoorn, Gelderse roos, Vlier, Meidoorn en sneeuwbes.

Verschillende van deze struiken zijn ook bijzonder geschikt om de volière mee te beplanten.

Samenwerking

G. v.d. Zalm

We leven in een tijd met snelle ontwikkelingen. Dagelijks worden we meegesleurd in de toepassing van nieuwe uitvindingen of verdergaande verbeteringen op bestaand gebied. In feite worden we geleefd door de tijd. De ruimte vaart heeft een nieuwe fase ingeluid. Voor het eerst heeft de mens zich vrij kunnen maken van de aantrekkingskracht van de aarde om daarna weer behouden terug te keren. De volgende stap is de landing op de maan. Afstanden, snelheden en cijfers zeggen niets meer. Alleen de feiten spreken nog.

In korte tijd hebben zich ontwikkelingen voltrokken, die het dagelijks leven beheersen. Televisie, modern vervoer, 5-daagse werkweek en dergelijke, aan de tijd aangepaste middelen en mogelijkheden, hebben ons levenspatroon gewijzigd.

Nieuwe perioden gaan gepaard met afsluiting van de oude. Daarbij wordt afstand gedaan van wat er was en beschikt over wat er komt. Dit alles voltrekt zich zeer snel. De tijd zonder electriciteit, radio of enige redelijke vorm van verkeer ligt voor velen onzer nog duidelijk in het geheugen. Meer dan ooit leven we steeds in een overgangsfase met de noodzaak om aanpassing te zoeken. Bij dit alles moeten we beseffen, wat er gaande is en een ieder zal zich daarop, afhankelijk van zijn levensbeschouwing of omstandigheden, anders instellen.

Enerzijds wordt de technische ontwikkeling geprezen en aanvaard; anderzijds wordt zij beschouwd als de oorzaak van het niet-acceptabele. Maar ondanks alles stellen wij ons in op het praktisch nut der mogelijkheden. Gebruiksvoorwerpen als bromfietsen, koelkasten, wascombinaties e.d. zijn in deze tijd niet meer weg te denken. Het leven is erop ingesteld. Hoezeer we ook het wel en wee van de hedendaagse ontwikkelingen mogen afwegen, tot bepaalde hoogte gaan we gewoon door zonder ons altijd voldoende rekenschap te geven van onze positie in de gewijzigde omstandigheden. Zo is het ook met de organisatie op het gebied van onze liefhebberij. In de loop der jaren zijn organisaties tot leven gekomen, die leiding geven aan onze liefhebberij. Hun ontstaan was gebaseerd op de toestand op dat moment, hun voortbestaan op de omstandigheden van nu. Het is een kwestie geworden van het uitdragen van een doel op een voor de leden aantrekkelijke wijze. Daarmede wordt het niet bereikt wat middels de weg van samenwerking bereikt had kunnen worden, als we ook op dit gebied hadden willen onderkennen, dat de tijd invloed uitoefent en ook de gewijzigde tijdsomstandigheden hun stempel drukken.

Het ontbreken van samenwerking is iets waarmede we vertrouwd zijn en dat als het ware met de paple-

pel wordt ingegeven. Het zijn bepaald geen redenen van algemeen belang, die samenwerking op het gebied van de ruimtevaart hebben doen uitsluiten. Iedereen is ervan overtuigd, dat de wetenschap beter had kunnen profiteren van opgedane ervaringen indien er samenwerking was geweest. Strategische belangen en prestigieuze waren aanleiding tot wedijveren en verspilling van kennis en talent. Als we deze symptomen waarnemen op het terrein van onderwerpen die internationaal van belang zijn, is er enig excuus voor de aanwezigheid van soortgelijke strekking in de aanwezigheid en werkwijze van organisaties van vogelliefhebbers.

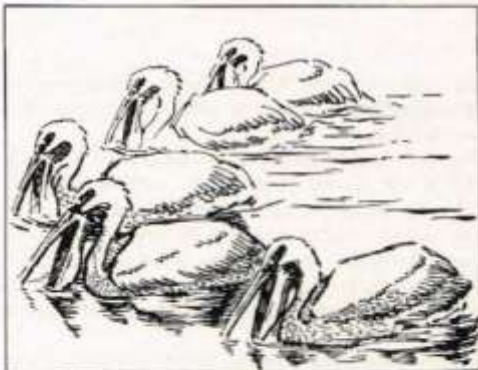
Het doel van de aanwezige bonden is vrijwel identiek. De wegen die worden bewandeld om het doel te bereiken kunnen verschillen; in velerlei opzicht lopen zij parallel. Dit naast elkaar werken kan nooit leiden tot optimale benutting van de mogelijkheden. Iedere organisatie die jaren bestaat en een belangrijk aantal leden bezit, heeft getoond bestaansrecht te hebben en in een behoefte te voorzien. Het is echter juist deze tijd die dwingt tot samenwerking en bundeling van krachten om opgewassen te zijn tegen alle moeilijkheden, zulks omwille van het doel. Verwijdering ontstaat op een andere manier dan toenadering. Voor samenwerking moeten ook andere normen worden gehanteerd.

Recente gebeurtenissen hebben aangetoond, dat er praktische mogelijkheden zijn. Door fusie kan reeds een gedeeltelijke verbetering in de situatie worden verkregen. Indien het mogelijk is gebleken, dat keurmeesters van de bestaande bonden gezamenlijk hun diensten verlenen voor één en hetzelfde doel, gaat het niet zo zeer meer om praktische problemen maar om gevoelsargumenten. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren, dat ook de leden belang hebben bij een sterke en gezonde organisatie. Zij zijn het tenslotte die de organisatie vormen. Samenwerken is het gezamenlijk doen en laten van wat voor het bereiken van een gemeenschappelijk doel nodig is. De voor- en nadelen spreken het meest daar waar in groot verband wordt gewerkt en daarom richt de aandacht zich in de eerste plaats op de hoofdorganisatie. Overal waar verschillende wegen naar eenzelfde doel leiden rijst de vraag welke van die wegen voorkeur verdienen boven andere en of er termen aanwezig zijn om een geheel nieuwe weg te bewandelen. In het wegvervoer is dit een kwestie van praktisch. Soms is een ingrijpende wijziging nodig om een voorheen bereikbaar doel beter te kunnen bereiken. Dan gaat men dóór de Alpen, waar men vroeger met de nodige moeite overheen ging of zien we in de toekomst een tunnel onder het Kanaal ver-

Wissel

De

schijnen waar eeuwenlang een vaarverbinding met Engeland is onderhouden. Samenwerking is nimmer doel van de handeling. Er moet steeds een vastomlijnd doel zijn waaraan de samenwerking dienstbaar wordt gemaakt. Zo is het voor de georganiseerde vogelliefhebbers en daardoor ook voor de organisaties van vogelliefhebbers. Wil samenwerking in hogere regionen mogelijk zijn, dan moet deze in alle geledingen worden gedragen. De individuele leden oefenen zelf hun liefhebberij uit. Zij bepalen zelf primair wat ze willen en hoe ze dat willen. Noodzaak tot collectief handelen ontstaat eerst daar waar behoefte is aan overkoepeling en bundeling, met het doel iets te bereiken wat de enkeling niet kan. Dit is in wezen de eerste vorm van samenwerking die wij kiezen, zij het in eigen verband. Samenwerking kan zowel betrekking hebben op het gezamenlijk handelen in eenzelfde verband als op coördinatie tussen verschillende verbanden. Als de leden de cellen vormen waaruit de bonden zijn opgebouwd, zijn het deze cellen, die de eigenschappen in het geheel brengen. Het is daarom in bijzondere mate van onze instelling afhankelijk hoe het geheel kan werken. Samenwerking moet worden aanvaard en worden gedragen. Zij moet verdraagzaamheid tot fundament hebben en met de juiste sfeer worden omringd. Ook daarbij is aanpassing nodig, omdat het een kwestie van geven en nemen is.

Pelikanen drijven gezamenlijk de vis op, welke als voedsel dient.

Het is zo eenvoudig gebreken te constateren, die buiten de eigen deur zijn gelegen. Daarom zal onze aandacht zich in de eerste plaats richten op de landelijke situatie, terwijl we voorbij gaan aan de plaatselijke situaties. De kracht van een organisatie wordt niet bepaald door het ledental, maar door haar daadkracht. Het is geen kwestie van hoemeer zielen hoemeer vreugd. Alleen samenbundeling van krachten — georganiseerd op een verantwoorde wijze — kan het effect verhogen. In dit opzicht zijn veel plaatselijke situaties nog weinig ide-

aal. In het verleden zijn de plaatselijke verenigingen ontstaan als onderdeel van een der bestaande organisaties. Dikwijls waren het — en zijn het nog — toevallige omstandigheden die tot een bepaalde keuze hebben geleid. Door de gewijzigde omstandigheden zijn zuster-verenigingen in eenzelfde gemeente ontstaan, die naast elkaar blijven voortbestaan. Het is logisch, dat het ontstaan van gescheiden verenigingen in eenzelfde gemeente werd veroorzaakt door tegenstellingen. Deze konden van velerlei aard zijn, maar, rekening houdende met de grote overeenkomst in de doelstelling der vogelorganisaties, waren het overwegend persoonlijke redenen die aanleiding gaven tot uitbreiding of oprichting van nieuwe verenigingen.

Nu een aantal van zodanige verenigingen is herenigd in één en dezelfde Bond is wel het verschil in organisatie opgeheven, maar niet de beweegredenen voor de oorspronkelijke toestand. Wat niet bij voorbaat verlangd mag worden van samenwerking in groot verband geldt wel in eigen verband en dat is dat samenwerking zal leiden tot samengaan. Het heeft weinig zin in een norm aan te geven welke eindtoestand bereikt moet worden. Dat in een grote gemeente enige zuster-afdelingen vreedzaam naast elkaar werkten, is in het verleden mogelijk gebleken. Het „waarom“ van de noodzaak van die splitsingen kan hier buiten beschouwing worden gelaten omdat — naast de persoonlijke beweegredenen — ook praktische problemen van overwegend belang konden zijn.

Waar voorheen naastelkaar levende verenigingen zuster-verenigingen zijn geworden, maar in feite stiefzuster-verenigingen zijn gebleven, is de noodzaak aanwezig tot nauwere aanhaling van het familieverband en dat kan niet anders dan door de vorming van een „familie“. Het is altijd nog een grotere kunst bestaande problemen op te heffen en opnieuw naar elkaar toe te groeien, dan elkaar de rug toe te keren. Onze Bond heeft behoefte aan medewerking, behoefte aan onderlinge samenwerking, behoefte aan gezonde afdelingen en vooral behoefte aan daadkracht en waarom...?

Alleen om te kunnen zijn wat wij daar zelf van verlangen, namelijk een gezonde organisatie, die voor ons een voorbeeld is in het bereiken van onze gezamenlijke doelstellingen! Het zou niet juist zijn, als er geen plaats zou zijn voor persoonlijke meningen, voor afwijkende standpunten en — mits opbouwend — voor kritiek. In het kader van goede wil en bereidheid om onderling en in samenwerking te werken aan het belang en de betekenis van onze Bond, is er nog meer te bereiken, dan tot heden reeds is bereikt. Het moet zo zijn, dat aantal afdelingen en aantal leden geen kwesties zijn van cijfers, maar van een reële waardemeter voor ons ideaal. Als dan weer een moment aanbreekt waarop een mijlpaal wordt bereikt in leden- of afdelingenaantal, kunnen we tenminste met trots zeggen: Eendracht maakt macht!

Ussel

De

De kerkuil

M. de Jong

't Is nacht...

De strijd tussen licht en donker is uitgestreden en ditmaal is de duisternis als overwinnaar te voorschijn gekomen. Het zwarte waas van de nacht ligt gespreid over de huizen, akkers en weilanden. Hier en daar twinkelt een ster als een flikkerend lampje aan het donkere plafond, waar ook een minuscuul maansikkeltje zichtbaar is. Fladdervliegend danst een vleermuis, als een miniatuur vampiertje, door de donkere lucht, jagend op allerlei in-sektengespuis.

In de duinen, bossen en bosschages komen de konijnen te voorschijn en beginnen, na eerst de omtrek terdege te hebben verkend, uitgebreid te knabbelen aan het een of andere groen. Ook muizen en ratten zijn op zoek naar eterij; hun pientere kraaloogjes nemen alles onderzoekend op, want overal verwachten ze onraad, allerwegen loert de dood. Helder klinkt de koekoekroep door de nachterlijke stilte, fluit een nachtegaal in het geboomte en ratelen de karakieten in de rietzoom van de vaart. Verder is alles stil. . . . Over het erf van boer K. snelt een vette rat uit zijn hol, op weg naar de kippen, die hij echter niet zal bereiken. Uit het luchtruim schiet geluidloos en snel als de bliksem een donkere schim naar beneden. Een schrille doodscreet verscheurt de stilte; één moment zit al het knaaggedierte in de omtrek verstijfd van schrik en dan stuiven ze haast je, rep je in hun holletje.

Inmiddels wiekt de schim de hoogte in; in de machtige klauwen bengelt de rat, die geen hoenderhof meer zal plunderen, geen eieren meer zal roven. Het is radicaal uit met zijn baldadig bestaan.

Toch is de doder allerminst een bovenaards wezen, maar slechts een vogel, een echte nachtvogel en wel de uiterst nuttige kerkuil. Overdag jaagt hij zelden, want dan houdt hij zich liever schuil in de nokken van schuren, boomholten, nissen, kerktorens, oude gebouwen en dergelijke waar men overigens ook zijn „nest” moet zoeken.

Ik vermeldde reeds de geruisloze vlucht, die te danken is aan het verenkleed. De slagpennen van de vleugels, alsmede de staartpennen zijn zeer buigzaam en opvallend zacht, hetgeen nog geaccentueerd wordt door de zogenaamde „rafels” aan de randen, die het zoeven zoveel mogelijk dempen. De katuil, zoals de kerkuil vaak wordt genoemd, behoort stellig tot onze nuttigste vogels. Legio muizen en ratten worden naar de andere wereld geholpen. Talloze onderzoekers hebben reeds uileballen uitelkaar geplozen en de ornitholoog Alexander Wetmore, die de braakballen van één paartje kerkuilen onderzocht, vond hierin niet minder dan 3000 schedeltjes van zoogdieren,

Foto: Horst Müller

waarvan maar liefst 95% behoorde aan schadelijk knaaggedierte! Zo zijn er nog veel voorbeelden aan te halen.

Aan de wieg wordt weinig zorg besteed, vandaar dat ik het woord nest tussen aanhalingstekens plaatste. De vier tot zeven witte, vrijwel ronde eieren komen zonder meer op de bodem te liggen, soms temidden van een paar braakballen. Alleen het vrouwtje broedt, maar haar eega is wel zo attent en galant haar af en toe wat snavelkost te brengen.

De jongen worden na circa een maand geboren en vliegen na een vrijwel eendere periode uit. Dan is het heil der muizenverdelgers weer uitgebreid. Daarom doen we er goed aan zuinig, zéér zuinig te zijn op de muizenjagers en rattendoders!

□

J. H. J. Hekkert

De groene tijgervink (Amandava Formosa).

Van de tijgervinken kennen wij in het algemeen de rode variëteiten wel. Velen onder ons kennen slechts de „Tijgervink” en weten wellicht niet dat we hier nog meerdere soorten in onderscheiden.

Volledigheidshalve lijkt het mij juist deze even te noemen en hiervan tevens het kenmerkend onderscheid weer te geven.

1. *Amandava Amandava*, die uit Voor-India komt en die wij hier als de normale tijgervink kennen.
2. *Amandava Amandava Punicea*, afkomstig uit Thailand en Indonesië. Meestal hier bekend als de „Chinese (?) tijgervink”. Deze is aan de bovenzijde donkerder en aan de onderzijde wat feller gekleurd dan zijn voorganger. Tevens zijn zijn witte stippen wat kleiner van formaat.
3. *Amandava Amandava Flaviventris*. Dit is een variëteit welke uit China afkomstig is en gekenmerkt wordt door zijn oranje gele buik en derhalve ook wel „Geelbuik tijgervink” wordt genoemd.

Al deze soorten zijn gehard en kunnen de winterkoude redelijk verdragen. Hun zang is prettig om te horen en meerdere koppels in één volière kan geen kwaad.

De „Groene Tijgervink”, dewelke men in Midden India aantreft is bij de liefhebbers wat minder bekend want hoewel hij nagenoeg niet zingt en wat minder levendig is, is hij in zijn olijfgroene pakje met zwarte staart, zijden met witte dwarsstreepjes en rode snavel, van de tijgervinken toch wel de mooist getekende.

In de buitenlandse literatuur vindt men hem vaak terug met de naam *Astrild* en bij ons kent men hem ook als „Olijfgroene *Astrild*”. In het algemeen kennen wij de *Astrilden* als iets bijzonders en men is dikwijls geneigd voor een *Astrild* meer te voelen, of meer te betalen dan voor een tijgervink.

Alhoewel de broedduur kort is, gaan zij toch niet zo gemakkelijk tot broeden over als de rode tijgervinken. Het liefst broeden zij in het dichte struikgewas, zoals b.v. in buxusboompjes en dichte coniferen, waarin zij een uit fijne grassen opgebouwd, kogelvormig nest maken. Zij broeden 13 dagen en het opfokken van de 4-6 jongen geschiedt met groenvoer en insecten, zoals muggen, spinnen, e.d. Ook hiervoor is het weer aan te bevelen een mesthoop ergens achterin de volière te houden die dit nuttige voedsel aantrekt.

De jongen, die na 3 weken uitvliegen lijken op de pop, die wat fletser van kleur is dan de man. Na eveneens 3 weken zijn de jongen zelfstandig.

Deze jongen behoeven niet uit de ruimte verwijderd te worden. Zij zijn vreedzaam van aard vandaar dus dat meer dan 1 koppel samengehouden kan worden.

Naast het levend voedsel gebruiken zij overwegend het normale gemengde tropische zaadmengsel en zijn daarbij tevens verzot op trossierst.

Daar zij wat minder sterk zijn, dan de rode tijgervinken dient men bij de pas geïmporteerde vogels wat meer aandacht aan hen te schenken. Alhoewel zij overigens wel sterk zijn, dienen zij toch de koude wintermaanden zeer goed beschermt door te kunnen brengen.

Uw geld of hun leven . . .

Onder deze naam is de grote actie 1969 door het wereld natuur fonds nederland van start gegaan. Dit lezen wij in Panda Nieuws, het maandelijks orgaan van dat fonds.

Het is een actie tot steun aan het behoud van de Galápagos-eilanden. Een actie die ook u kunt steunen door uw gift te storten op giro 44466 ten name van Wereld Natuur Fonds te Zeist.

Uiteraard wilt u dan ook weten waarom. Een verhelderend artikel van Prof. K.H. Voous leert u dat.

DE BETOVERDE EILANDEN ZIJN IN GEVAAR.

De Galápagos-eilanden liggen op de evenaar aan de andere kant van de aardbol: een archipel van grillige, woeste en verlaten eilanden in het sprankelend blauw van de tropische Stille Oceaan. Zij zijn ver van ons vandaan. Erg ver, maar als het ernst is met het veel gehoorde gezegde dat de natuur overal in de wereld in gevaar is, liggen zij dicht genoeg bij om ook in Nederland bij het natuurbehoud te worden betrokken.

Politiek behoren de 13 grotere en 17 kleine eilanden en minstens 47 uit de zee oprijzende rotspunten sedert 1832 tot de staat Ecuador en wel onder de naam Archipelago de Colon. Het planten- en dierenleven op deze eilanden is evenwel zo merkwaardig en van zo'n grote wetenschappelijke betekenis, dat het behoud van de natuurlijke rijkdommen van de Galápagos eilanden meer dan een nationale zaak is.

Bisschop Thomas de Berleaga, vierde bisschop van Panama, was de eerste europeaan die in 1535 deze geïsoleerde en nog steeds moeilijk bereikbare eilandengroep ontdekte, op omstreeks 1500 km van de landengte van Panama en 1100 km uit de kust van Ecuador. Daarna zijn de eilanden met hun gevaarlijke rotskusten, diep ingesneden baaien en grotten, hoge tot meer dan 1700 meter omhoogrijzende vulkanen, warm water en zwavelbronnen, zwarte lavarotsen, scherp van vorm en doods onder de brandende tropenzon en lijdend onder het gebrek aan zoet water, toevluchtsoord en woonplaats geweest voor schipbreukelingen en zeerovers en een geliefd oord om schatten te bewaren en naar verborgen schatten te zoeken.

Hun geïsoleerde ligging, het bovenaardse rotslandschap en de wonderlijke dierenwereld gaven de pas in de negentiende eeuw permanent bewoonde eilanden de roep van betoverd te zijn.

Blauwvoet Jan van Gent

Toen Charles Darwin in 1835 tijdens zijn beroemde wereldreis met de Beagle de eilanden bezocht, vond hij er een tegenstrijdige verscheidenheid en eenvormigheid van dieren, die hij alleen door de hypothese van soortverandering en evolutie kon verklaren. Terwijl zijn tijdgenoot A.R. Wallace in de eilandenrijkdom van de Molukken het proces van de soortvermenigvuldiging op het spoor was, doemde op de Galápagos-eilanden voor de ogen van de toen nog jeugdige Darwin het beeld van het evolutiegebeuren op.

Sedertdien hebben de flora en de fauna van deze eilanden de wetenschapsmensen in de gehele wereld bezig gehouden. Naast 13 soorten en 28 eilandvormen van de naar Darwin genoemde grondvinken, leven er vertegenwoordigers van nog maar

Roodvoet Jan van Gent

9 andere landvogelgroepen, voorts potsierlijke horden van meer dan een meter lange zwarte zeeleguanen, grote hagedissen die op de rotskusten leven en in zee hun plantaardig voedsel zoeken, reuzenschildpadden, landhagedissen, die alle hetzelfde beeld van de veranderlijkheid van de soorten vertonen.

Door het bijzondere verloop van de uit het zuiden

komende koude Humboldtstroom worden op de Galápagos-eilanden tropische, zowel als antarctische zee- en kustdieren aangetroffen, zoals zeeleeuwen, pelsrobber, albatrossen, drie soorten Jan van Genten en fregatvogels; voorts de enige op de evenaar levende pinguïns.

Door het ontbreken van landzoogdieren, met uitzondering van bijzondere zuidamerikaanse ratten, konden zich hier zulke bijzonderheden ontwikkelen als een grote aalscholversoort die te kleine vleugels heeft om te kunnen vliegen en een meeuwensoort die een nachtelijke levenswijze en nachtvogelogen heeft.

De afwezigheid van spechten gaf aan een van Darwins grondvinken de kans het gebruik van een cactusdoorn of rechtpuntig takje te leren voor het opprikken van in hout borende insecten, waarvoor in andere gebieden de scherp gepunte spechtentong wordt gebruikt: een uniek voorbeeld van het gebruik van een werktuig door een dier.

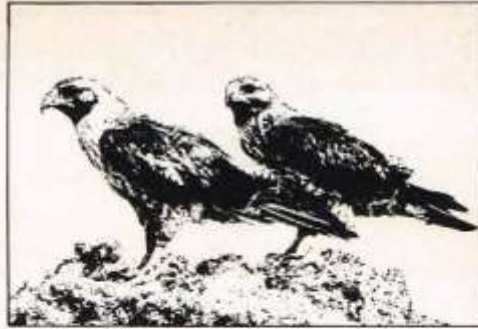

Galapagos Albatrossen

Meer dan 70% van de diersoorten en meer dan 40% van de plantensoorten van de Galápagos-eilanden worden nergens elders op deze eilanden aangetroffen.

In de weelde van in de ware zin van het woord exotisch plantaardig en dierlijk leven hebben zeerovers, avonturiers en vroege kolonisten zodanig huis gehouden dat vrijwel alle 13 eilandvormen van de reuzenschildpadden (galápagos) in direct gevaar van uitsterven verkeren; van de landhagedissen, de aalscholvers en de pelsrobber zijn nog schamele resten over.

Aan de vroegere vernietigingen door de mens voegen thans de ingevoerde en opzettelijk verwilderde of ontsnapte Europese huisdieren het hunne toe; horden verwilderde geiten, varkens, ezels, paarden, koeien, honden, katten maar ook ratten en huismuisen vernietigen het niet op grote zoogdieren ingestelde planten- en dierenleven op de voch-

Galapagos bulwerds

tige hellingen en eten eieren en jongen van de reuzenschildpadden op vóór er één zich tot volwassenheid heeft kunnen ontwikkelen.

De natuur is in gevaar. Ook -zelfs- op de verre Galápagos-eilanden, genoemd als de vitrine van het evolutiegebeuren door anderen als een ware ark van Noach.

Om het planten en dierenleven op deze eilanden te bestuderen en maatregelen voor te bereiden deze te redden werd onder auspiciën van UNESCO en door het enthousiasme van Julian S. Huxley en de Belgische hoogleraar Victor van Straelen in 1959 in Brussel de Fundacion Charles Darwin para las Islas Galápagos gesticht en enkele jaren later -in 1962- werd op het eiland Santa Cruz het Charles Darwin Onderzoekstation opgericht, waar thans ook een Nederlandse onderzoeker werkzaam is.

Fregatvogel

Er wordt daar gewerkt aan de realisering van het project op de eilanden als een nationaal park te beheren teneinde het gehele nageslacht op onze kleine wereld de gelegenheid niet te onthouden van deze wonderen van de natuur kennis te nemen, er van te genieten en er zich ten diepste over te verwonderen.

Ussel

De,

LEZERS

Schrijven

In ons orgaan van mei 1969 staat een artikel van de hand van de heer v.d. IJssel over de kweek van „sperling-dwergpapegaaitjes”, compleet met een kleurenfoto van de heer P.Ramaekers.

Ik vond dit artikel nogal intrigerend daar ik in bezit ben van een paartje van het blauwvleugel dwergpapegaaitje (*forpus passerinus*). Deze blauwvleugeltjes behoren tot de groep van de zgn. sperling-dwergpapegaaitjes of in goed nederlands muspapegaaitjes. Deze naam hebben ze te danken aan hun „mus-achtig” gesjilp. Ze kunnen echter ook schreeuwen als agaporniden, vooral als ze geschrokken zijn. U zult begrijpen dat de kreet „sperling-dwergpapegaaitjes” mij, aanvankelijk weinig zei, aangezien deze groep zo’n tiental soorten met vele ondersoorten telt. Verschillende soorten van deze uit Zuid-Amerika afkomstige dwergpapegaaitjes worden regelmatig geïmporteerd.

De kleurenfoto is echter van een blauwvleugel dwergpapegaaitje en aangezien deze soort het meest voorkomt bij de liefhebbers zullen de vogels van de heer v.d. IJssel ook wel blauwvleugeltjes zijn. Mijns inziens is de vogel op de kleurenfoto een vrouwelijk exemplaar. De geslachten zijn namelijk goed te onderscheiden.

De man is geheel groen met een felblauwe vleugelboog terwijl de vleugels aan de binnenkant eveneens blauw zijn. De pop daarentegen mist dit blauw en heeft een geel voorhoofd.

Mijn vogels waren in het begin nogal schuw, maar dit werd spoedig minder en ze begonnen zich in de flink begroeide buitenvolière echt thuis te voelen. In het verleden heb ik het nooit goed aangedurfd om parkieten e.d. in een begroeide buitenvlucht te plaatsen, daar ik veronderstelde dat ze wel korte metten zouden maken met de beplanting. Maar met deze kleine papegaaitjes besloot ik het toch eens te wagen en tot op heden is het me inderdaad erg meegevallen. Natuurlijk sneuvelt er wel eens een boomblad of iets van dien aard, maar echt knaaglustig hebben ze zich nog niet getoond. Ik hoop dan ook maar dat het zo blijft. Ze doen het dan ook prachtig met hun strakke grasgroene verenpakje tussen de struiken. Het is werkelijk een

vermakelijk gezicht de vogels zeer behendig en rap door het struikgewas te zien klauteren. Op echte papegaaien manier grijpen ze met hun snavel steeds de volgende tak vast. Ze komen ook regelmatig op de grond en rennen daar druk en water-vlug rond.

Het paartje verraste me in de herfst op een viertal eieren, die in een berkenblok in het nachthok waren gelegd. Deze werden 12 dagen lang zeer vast door het popje bebroed. Het was erg grappig de man steeds poolshoogte buiten het blok te zien nemen en als dan alles veilig werd bevonden hem snel te zien terug vliegen om het popje d.m.v. een zacht getjilp te horen vertellen dat ze rustig te voor-

schijn kon komen om te gaan eten. De voeding die ze verlangen is vrij eenvoudig. Een goed zaadmengsel voor parkieten met wat zonnepitten en trosgierst volstaat. Ook wat krachtvoer werd genomen. Helaas hebben de jongen slechts een paar dagen geleefd. De oorzaak moet waarschijnlijk gezocht worden in een onvoldoende aangepaste voeding welke in deze tijd werd verstrekt, daar ik zelf afwezig was. Hoe dan ook ik hoop dat eventuele volgende pogingen meer succesvol zullen zijn dat ik het genoeg mag smaken een mooi aantal jongen van deze mini-papegaaien op stok te krijgen. Gezien de goede resultaten van de heer v.d. IJssel is hier wel enige kans op.

H. W. Wareman, Rotterdam.

□

Het Talpacotiduijfje

M. de Jong

Foto: Horst Müller

Het Talpacotiduijfje (*Columbigallina talpacoti*), dat in Nederland doorgaans kaneelduijfje wordt genoemd, behoort tot de familie der grondduiven van het geslacht *Columbigallina*, dat verspreid in diverse soorten en talloze ondersoorten voorkomt in grote delen van Zuid- en Centraal-Amerika. Vroeger was dit duifje ondergebracht bij het geslacht *Chamaepelia*, maar tegenwoordig handhaaft men *Columbigallina* conform Peter's „Checklist of the Birds of the World“. Ook op de Nederlands Antillen komen grondduifjes voor en worden daar *tortolica's* of *tortolica's* genoemd. Deze behoren echter tot een andere soort en derhalve laten we ze rusten.

1903" onder meer: „Bestätigen kann ich, dasz man diese Zwergtaube mehr als die anderen Arten im Gezweige der Bäume und Sträucher als auf dem Boden antrifft.“ (De heer Reiser noemt dit duifje niet Rosttäubchen (roestduifje) of Zimmertäubchen (kaneelduijfje), maar Dunkelweinrote Zwergtaube (donkerwijnrode dwergduif).

De doffer en de duif lijken zeer veel op elkaar; het heertje is echter iets groter dan zijn eega, die ook wat fletser is getekend, hetgeen op de kleurenplaat goed is te zien. Zeer opvallend is de „kaneelkleur“ en vandaar dat de naam kaneelduijfje allerminst slecht is gekozen.

Zoals de naam reeds aangeeft, kan men de grondduifjes vrij geregeld op de grond aantreffen, waar zij met opgerichte, uitgewaaierde staart en almaar kopknikkend speuren en spieden naar zaadjes, bessen, granen, afgevallen vruchten en dergelijke. Als we Otmar Reiser mogen geloven, komen de Talpacotiduijfjes minder vaak op de grond dan de overige grondduifjes, want hij schrijft in zijn „Ergebnisse der Zoolog. Expedition der Akad. der Wissenschaften nach Nordostbrasilien im Jahre

Schuw zijn deze duifjes beslist niet. Doorgaans opereren zij in kleine troepjes, hoewel ze in de broedtijd veelal paarsgewijs te zien zijn. Worden ze opgejaagd dan vliegen ze een klein eindje weg, om na enkele meters al weer neer te strijken. (Daar hebben trouwens alle grondduifjes een handje van: de *tortolica's* op Curacao trippelden ook geregeld voor onze voeten en vlogen maar heel even op als wij te dicht bij kwamen.)

Graag foerageren ze op bouwlanden en in tuinen,

waar zij zich te goed doen aan allerlei zaadjes, bessen, afgevalen vruchten enz. Op de maisvelden zoeken ze afgevalen korrels, dus schade doen ze vrijwel niet.

De nesten, vrij platte takkenvloertjes die echter vrij stevig in elkaar zitten, moet men zoeken in struiken en heesters. Graag worden sinaasappelboompjes benut. De simpele wieg wordt vervaardigd van takjes en twijgjes, met een kommetje van vlechtwerk van hele dunne takjes, halmpjes en sprietjes. Hierop komen twee glanzend witte eitjes te liggen, die ongeveer 23 mm lang en 17,5 mm dik zijn. Zij worden door beide partners beurtelings bebroed, iets wat ongeveer 12 tot 16 dagen duurt.

Zo opvallend als de witte eitjes op het takkenvloertje zijn, zo uitstekend zijn de pas geboren jongen gecamoufleerd. In het begin zijn ze kaal, maar al spoedig verschijnen grijze stoppels, die goed overeen komen met de nestbodem. De jongen worden de eerste dagen volgestopt met de zogenaamde duivemelk. Bij de duiven verwijdt de slokdarm zich tot een echte krop, waarvan de wand, zodra de vogels gaan broeden, erg dik wordt. Aan de binnenkant ontstaan plooiën, die door de grotere toevoer van bloed in die tijd een melkachtige stof afscheiden. Dat is het eerste voedsel voor de kleintjes, de duivemelk. Na ongeveer een week wordt deze „melk” vermengd met zaadjes en dergelijke. Het kroost vliegt uit na tweeëneenhalve week tot drie weken.

Geschiede volièrevogels

Ruim een eeuw geleden broedden deze duifjes reeds in een volière, namelijk in de Londense diertuin. Nadien kwamen overal berichten vandaan van geslaagde broedsels; steeds bleek dat mislukkingen uitsluitend te wijten waren aan overbevolking met andere duivesoorten. Tegenover andere vogels zijn duiven doorgaans vredelievend, maar met soortgenoten zijn ze dikwijls heel moeilijk samen te houden.

Naast een zaadmensel van gierst, millet, witzaad, hennep, gepelde haver, weegbreezaad, lijnzaad en negerzaad moeten de kaneelduifjes ook dierlijk eten hebben en wat graag consumeren ze klein gesneden vruchten.

Waarom zou u het niet eens proberen met een paartje van deze rustige duifjes? Ik wens u alvast alle mogelijke succes.

DE ARIEL-

A.Rutgers

De soort **Ramphastos vitellinus** werd in 1823 door Lichtenstein beschreven en leeft in de tropische zône van Zuid-Amerika: de Guianas, oost Venezuela, in Brazilië ten noorden van de Amazone vanaf de Rio Negro tot Amapa in het oosten en ten zuiden van de Amazone in Beneden-Amazonia naar het oosten toe tot Para en Maranhao en in Pernambuco, Bahia, Minas Gerais en Rio de Janeiro tot Santa Catharina. De soort omvat 5 ondersoorten, waarvan hier de Braziliaanse Ariel-Toekan is afgebeeld. Er zijn echter geringe kleurafwijkingen op de foto, die ik eerst even wil toelichten. De keel is meer oranjegeel dan hier te zien is en de naakte huidstreek rondom het oog is donkerrood; dit laatste is nog wel enigszins te zien. De oranje keel wordt aan de onderkant door een zachtgele band afgezet en de borst en onderstaartdekveren zijn rood, evenals de bovenstaartdekveren. De zware zwarte snavel heeft op de afgeplatte bovenrand lichtblauwgrijs. De iris is helder blauw. Langs snavelbasis loopt een fijne zwarte streep, terwyl daarvoor een brede gele band loopt, die aan de bovenkant in lichtblauw overgaat. De poten zijn donkergrijs en de nagels zijn zwart. De rest van het verenkleed is glanzend diep zwart. De lengte bedraagt ca. 45 cm.

Toekans van dit geslacht leven in de regenwouden en mangrovebossen in moerassen. Ze houden zich in de boomtoppen op, waar ze in kleine groepjes de bomen van vruchten ontdoen. In tegenstelling tot de sappige vruchten, die we deze vogels in gevangenschap meestal aanbieden, schijnen ze in het wild een grote voorkeur voor allerlei droge besvruchten te vertonen. De droge besvruchten verteren aanmerkelijk langzamer dan de sappige en waterige vruchten en zijn belangrijk voedzamer. Indien we bij de verzorging hiermee rekening houden zullen we dus met kleinere hoeveelheden, voedzamer en droger kunnen volstaan. Toekans eten in het wild bovendien nog grote hoeveelheden insecten en zo nu en dan kleine reptielen en andere kleine gewervelde dieren.

Gedurende bepaalde tijd van het jaar wanneer er voedsel in overvloed is, worden Toekans erg vet en dan vormen ze aantrekkelijke jachtbuit voor de inboorlingen, die dan speciale jachtpartijen organiseren. Het vlees wordt gerookt en opgeslagen om gegeten te worden in de periode dat er weinig wild is en er ook vrijwel geen vruchten te vinden zijn.

Mr. Goodfellow maakt melding van een kano van een inboorling, waarin meer dan duizend **Witborst-Toekans, *Ramphastos cuvieri*** lagen.

Vroegere auteurs maken er melding van dat de witte mieren het hoofdbestanddeel van het voedsel

TOEKAN

Ramphastos vitellinus ariel Vigors

van Toekans vormen. Natuurlijk is dit niet mogelijk, maar zeker is wel dat in de opfoktijd der jongen hoofdzakelijk levend voedsel wordt verstrekt, w.o. ook veel witte mieren.

Observaties in het wild hebben aangetoond dat Toekans eieren en jonge vogels geheel met rust laten wat merkwaardig is omdat ze in gevangenschap zich aan beide vergrijpen. Dit is vermoedelijk veroorzaakt door een gebrek aan levend voedsel.

Wel schijnt het natuurlijk te zijn dat ze muizen grijpen als ze hiervoor de kans krijgen. Ze houden het dier vast in de punt van de snavel en slaan ermee tegen een tak of wrijven het erlangs, waarna ze er eerst nog op kauwen voordat ze het inslikken. Soms slikken ze het dier eerst half in, brengen het dan weer terug in de snavelpunt om het nog wat kleiner te maken. Ze gooien de kop tenslotte achterover en slikken de vormeloze prooi in. Uit hun gedragingen valt beslist af te leiden dat dit tot hun normale gedragslijn behoort.

Toekans zijn zeer levendige en beweeglijke vogels, die alleen in een grotere ruimte tot hun recht komen. Ze zijn nieuwsgierig van aard, wat de jagers helaas uitbuiten, want als er een vogel neergeschoten is, komen tal van anderen uit de toppen van de bomen naar beneden, waarbij ze veel misbaar maken. Ze treden ook in massa op wanneer er een roofvogel in de buurt komt en ze zich bedreigd voelen. Meestal gaat de roofvogel bij het horen van het gekrijs en het zien van de enorme snavel wel aan de haal.

Zo handig en vlug ze zich door de takken van de bomen voortbewegen, zo moeizaam en onbeholpen springen ze over de grond. Ze houden daarbij de staart steil omhoog gericht. Ze slapen ook graag met de staart over de rug gevouwen en de snavel onder hun vleugel gestoken. Deze houding zou nog afkomstig zijn van een veel vroegere periode, toen ze nog in boomholten sliepen, waar er weinig plaats was voor de grote snavel en staart.

Een merkwaardige methode wordt bij het drinken toegepast. De vogel steekt de snavel diep in het water en zuigt hem vol, heft daarna de snavel omhoog en laat hem in zijn keelgat leeglopen. De vogels hebben grote behoefte aan baden. Hun geluid is een schril klinkende fluittoon. In de broedtijd aiten de mannetjes een melodieuze strofe van 4 noten horen, waarbij ze hun snavel omhoog houden en met hun lichaam heen en weer bewegen. Daarna laten ze een kort snavelgeklapper horen.

Met hun machtige snavel zijn ze niet in staat een gat in een boomstam te maken en ook niet, zoals de

Toktoks een te groot gat dicht te metselen. Ze nemen dus een bestaand hol in gebruik, na het zorgvuldig gereinigd te hebben. Ze brengen wat verse bladeren in het nest en vullen de bodem verder met braakballen op, die voornamelijk uit pitten van vruchten bestaan. Het legsel bestaat uit 3-4 eieren. Met broeden wordt pas begonnen als het laatste ei gelegd is. De broedtijd bedraagt 16-20 dagen. Beide vogels wisselen elkaar met broeden af.

De jongen zijn blind als ze uit het ei komen en geheel naakt. Het duurt 3 weken voordat ze hun ogen opendoen. Ze zijn pas na een maand van een verenkleed voorzien en vliegen na 1½ maand uit. Hun snavel is betrekkelijk kort en dik en groeit pas na een paar jaar geheel uit.

De Toekans die in Europa ingevoerd worden, zijn meestal met de hand grootgebracht jonge vogels, die al vrijwel tam zijn. Ze plegen zeer nieuwsgierig en aanhankelijk te zijn, die door hun kleurenpracht en interessante vormen altijd belangstelling trekken.

Daar de vogels veel warmte nodig hebben, kunnen ze alleen gedurende de zomermaanden in een buitenvolière gehouden worden. Het nachthok moet zeer ruim zijn en verwarmd worden. Men moet hun verblijf van een aantal stevig struiken en zitstokken voorzien, die het de vogels mogelijk maakt door het gehele verblijf van tak op tak te springen.

Het verblijf moet dagelijks schoongemaakt worden en de vogels moeten dagelijks kunnen baden. Als voedsel maakt men een mengsel van allerlei vruchten, zoals appel, peer, sinaasappel, abrikozen, vijgen, bananen, kersen, kruisbessen, rode bessen en frambozen. In de winter vult men het menu aan met rozijnen, krenten, dadels en vruchten uit blik. In het drinkwater kan men wat honing oplossen. Als basisvoer dienen gekookte aardappels, gekookte wortels in water geweekt brood, kaas of kwark en gekookte rijst. Men kneedt van het gehele mengsel klompjes van ca. 4 cm doorsnee; men voorkomt daarmee dat er veel voedsel vermorst wordt, want de vogels nemen de balletjes in de punt van hun snavel en werpen ze dan omhoog en slikken ze in. Fijn geschaafd vlees, hardgekookt ei moet zo nu en dan met het voedsel vermengd worden. Van alle Toekansoorten, zijn de leden van het geslacht *Ramphastos* het meest op een vruchtenmenu gesteld.

□

GRAS- PARKIETEN

door C. H. Rogers

Het kweken van grasparkieten is een wijd verbreide hobby en deze aantrekkelijke kleine parkieten worden in bijna alle landen ter wereld gekweekt. Hun huisvesting is tot op zekere hoogte afhankelijk van de bedoelingen en natuurlijk de ruimte die de liefhebber beschikbaar heeft. Als grasparkieten uitsluitend om decoratieve redenen gehouden worden, en hun kleuren maken hen tot prachtige volièrevogels, dan is er geen betere manier van huisvesting dan in een buitenvolière. Dit geeft natuurlijk allerlei ruimte met betrekking tot de bouw, vorm en omvang van de vluchten. Elke liefhebber afzonderlijk kan zijn eigen specifieke artistieke neigingen botvieren door de bouw er min of meer aantrekkelijk te doen uitzien. Jammer genoeg heeft vanwege de sterke snavels en kraaggevoorte geen zin om struiken of planten die niet vergiftigd zijn in een buitenvolière te planten. Maar met behulp van takken en blokken van fruitbomen enz. met fonteintjes, rotspartijen en verschillende soorten gras op de grond kan de vlucht er mooi uitzien.

Als het niet de bedoeling van de liefhebber is om met de vogels te kweken dan is het beter om alleen mannetjes te hebben, waarmee in korte tijd een kleurige verzameling is bijeen te brengen. Als het daarentegen de bedoeling is om de vogels te kweken dan kan er een beperkt aantal paartjes in de volière gehouden worden. Met deze ongecontroleerde manier van kweken zal het duidelijk zijn dat er geen garantie bestaat dat paartjes die bij elkaar zijn gestopt door de liefhebber, ook bij elkaar zullen blijven als zij in de volière worden los gelaten. Dit maakt natuurlijk helemaal niets uit als het niet om

kleur gaat, omdat de paartjes met verloop van tijd jongen zullen voortbrengen tot grote vreugde van de eigenaar. Het is altijd aan te bevelen om twee nestkastjes te hebben voor elk paartje als er meerdere paartjes in dezelfde ruimte broeden. Als dat niet het geval is, zal er onvermijdelijk gevochten worden om een zeker kastje, maar als de vogels keus hebben dan is het gekrakkeel onder de broedende paartjes tot een minimum teruggebracht. Om succes te hebben met een niet gecontroleerde volière met broedende grasparkieten is het van enorm belang om overbevolking te vermijden. Ruwweg zou ik willen stellen dat een nachthok van 3 m² met een vlucht van een soortgelijke grootte ruimte laat voor acht tot tien broedparen grasparkieten. Als alleen mannetjes samen gehouden worden, dan is het heel goed mogelijk om in een ruimte met afmetingen als genoemd dertig tot veertig vogels te houden.

Als de kweker er op uit is om speciale kleuren te kweken, ofwel om tentoonstellingsvogels te kweken, dan is het noodzakelijk dat ieder jaar in een aparte ruimte wordt gekweekt. Deze ruimtes kunnen zowel broedkooien zijn als kleine hokken of kleine volières, wederom afhankelijk van de mogelijkheden die men heeft. Ik meen rustig te kunnen zeggen dat grasparkieten met meer succes in kleine hokken met een vlucht gekweekt kunnen worden, omdat de broedende vogels dat ruimte hebben zich te bewegen. Deze kweekmethode kan echter maar door een klein aantal liefhebbers, die veel ruimte ter beschikking hebben, worden toegepast. Dit betekent dat de meest gangbare manier bijna overal ter wereld is om grasparkieten te kwe-

ken in broedkooien. Grasparkieten broeden ongetwijfeld goed in kooien, maar er bestaat altijd de moeilijkheid van gebrek aan bewegingsruimte. Dientengevolge is het van enorm belang dat gedurende de periode dat ze niet broeden alle paartjes gehuisvest worden in zo groot mogelijke vluchten met poppen en mannetjes apart. Als zij altijd gescheiden worden gehouden zijn de vogels veel ontvankelijker als zij aan elkaar gepaard worden. Met deze wijze van kweken per paar is het te verwezenlijken dat elk paar maar één nestkastje nodig heeft.

Ik ben over het algemeen de mening toegedaan dat er te weinig aandacht wordt besteed aan de bouw van de nestkastjes voor grasparkieten en dit resulteert vaak in het uitdrogen van eieren bij koud winderig weer en erg warme perioden. Ik heb altijd ervaren dat eieren van grasparkieten veel beter uitkomen als de nestkastjes van hout gemaakt zijn dat minstens 1,5 cm. dik is met losse uitgeholde bodem, gemaakt van hout met een dikte van tenminste 2,5 cm. Ik heb zeer uiteenlopende soorten nestkastjes van allerlei materiaal uitgeprobeerd. Die van hout gemaakt waren, zoals net omschreven, zijn altijd als de beste bevonden. Een dun laagje dennenhout zaagsel op, de uitgeholde bodem van de nestkastjes gestrooid is een uitstekend hulpmiddel om te voorkomen dat de eieren beschadigd worden. Bovendien draagt het er toe bij om het teveel aan vocht uit de uitwerpselen van de jongen te absorberen en het houdt het nest mooi en schoon. Het zijn deze kleine dingen die zo'n groot verschil

maken in het werkelijk met succes kweken van montere gezonde levenslustige jonge grasparkieten.

De meerderheid van de Engelse kwekers ringen hun jonge grasparkieten met gesloten gecodeerde ringen, zodat er een voortdurende administratie is m.b.t. het kweken van elke vogel afzonderlijk. Dit is erg belangrijk omdat de kennis van de paring van de vogels essentieel is, zoals met betrekking tot de kweek op kleur als wat betreft de kweek voor tentoonstellingen. Indien de kweker een of andere speciale reden heeft waardoor hij niet in staat is gesloten ringen te gebruiken dan moeten de vogels geringd worden **terwijl zij nog in het nest zijn** met zgn. open metalen ringen. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk het is om een strikte accurate administratie bij te houden van elke grasparkiet afzonderlijk. Met verloop van tijd zal ik meer vertellen over het belang van het bijhouden van de ringnummers en andere bijzonderheden m.b.t. paartjes en jongen.

Het voedsel speelt een erg grote rol bij het met succes houden en kweken van grasparkieten. Gelukkig hebben deze vogels een eenvoudige smaak en hebben zij alleen een goed zaadmengsel nodig, verder trosgierst, veel grit, sepia, mineraal blokjes en regelmatig verschillende soorten fris groenvoer.

Naar mijn mening zullen de vogels bij een dieet als boven omschreven in een goede gezonde conditie blijven en elk seizoen veel mooie jongen voortbrengen.

NUTTIGE WENKEN BIJ DE KANARIEKWEK

door Th. Bruynaers.

Het zaad ...

Het is jammer dat de opbrengst van het overtollig materiaal het afgelopen jaar aan de zeer lage kant was. Wat dat betreft liggen de prijzen in het buitenland heel wat gunstiger.

De oorzaak hiervan is mij niet bekend.

Wel zijn de diverse vogelbenodigdheden en vooral het zaad enorm in prijs gestegen, waardoor het geheel wel sterk uit balans is. Hopenlijk zal zich op korte termijn de zaak ten goede keren en een herstel waarneembaar zijn.

Dat een nuttige en zinvolle vrijetijdsbesteding steeds meer wordt ingezien, is de oorzaak dat het aantal echte vogelliefhebbers gestadig toeneemt. Moge dit dan een positief teken zijn.

De voeding van de vogels is een der hoekstenen voor een geslaagde kweek. Wij zullen eens nader gaan bekijken hoe de kwaliteit dient te zijn. Door de handelaren worden dikwijls nog zaden en paté's aangeboden welke niet aan de juiste eisen voldoen. Ik zal u trachten duidelijk te maken wat goed

en niet goed is.

Eerst dit: Koop nooit zaden welke door ouderdom aan het uitdrogen zijn of zaden welke zijn aangestast door zwam of insecten. Evenmin mag u nooit die zaden kopen welke een speciale bewerking hebben ondergaan om voor de verkoop weer toonbaar te zijn. Alle minderwaardige zaden hebben aan voedingswaarde verloren. Er kunnen zelfs zaden bij zijn welke dan juist schadelijk voor de vogels kunnen zijn.

Goede zaden zijn herkenbaar aan een natuurlijke glanzende kleur, zij zijn stofvrij, goed gevuld en ruiken fris.

Dikwijls koopt men voor de vogels gezwaveld zaad. Waarom begrijp ik nog steeds niet. Gezwaveld zaad is wel langer houdbaar, maar door de bewerking worden al de kiemen gedood. Juist deze kiemen zijn van groot belang voor het organisme van de vogels.

Het is goed om van tijd tot tijd het door u gekochte

zaad eens te controleren op kiemkracht. Gezond zaad kiemt namelijk voor ongeveer 90 procent. Dit doen kiemen kunt u op de volgende manier doen.

U neemt een handvol raapzaad welke u in een schaal gedurende acht uur voorweekt, zodat iedere korrel vol met vocht is gezogen. Na deze inweektijd met lauw water goed naspoelen. Het zaad doet u daarna in een nylon kous en hangt deze op een plaats welke een constante temperatuur heeft van ongeveer 20 graden celcius. Regelmatig moet u de kous bevochtigen. U kunt ook het zaad in hetzelfde schaalje als waarin u hebt ingeweekt laten staan. Ook dan regelmatig wat bevochtigen en om zetten. Na enkele dagen is het zaad gekiemd en heeft u een overzicht.

Bent u gewend de vogels gekiemd zaad te geven, dan moet u de kiemen niet langer laten worden dan ongeveer drie millimeter. Het gekiemde zaad steeds winddroog en vers verstrekken en bovendien niet méér geven dan de vogels in ongeveer tien minuten op nemen.

Gezwaveld zaad kiemt niet en is tevens herkenbaar aan de opgebleekte rood-bruine kleur.

Zaad welke buiten dit kenmerk geen frisse kleur laat zien kan door ouderdom zijn aangetast. Hierin komt ook vaak ongedierte voor waardoor het vol schilfertjes van de bolsters komt te zitten. Goed gezuiverd zaad is vrij van stof en schilfers. Ook dit kunt u gemakkelijk controleren. Wanneer u uw hand en arm in het zaad steekt en deze weer terug trekt, mogen daarop tussen de haartjes geen restanten achter blijven. Ook zaden welke tijdens transport in de ruimen der schepen of door ondeskundige bewaring aangetast zijn door broei, niet aankopen. Deze zaden zijn herkenbaar, buiten het feit dat zij niet of slecht kiemen, aan de zachte bolster welke u zonder meer stuk kan wrijven. Dergelijk zaad is alleen nog maar geschikt voor directe verwerking als veevoeder. Ook het zaad dat niet geheel rijp is geogst, mist het volume en de voedingswaarde.

De vogelzaden komen voor het grootste gedeelte uit het buitenland, waar de vochtigheidsgraad over het algemeen veel lager is dan bij ons. Bij import kan dit, als het niet goed opgeslagen wordt, door deze hogere vochtigheidsgraad worden aangetast. Zaad wat niet voldoende gerijpt is kan dan zogenaamd gaan zweten. Door dit vochtig worden hebben de schimmelsporen vrij spel en in kort tijdsbestek zal dit zaad in zijn geheel als het ware worden bestoven met een laagje meel, waardoor het dof en dood van kleur wordt. Deze aantasting komt het meeste voor bij gepelde en gebroken haver, raapzaad, zonnepitten en in wat mindere mate bij negerzaad, mais en witzaad. Naargelang de aantasting van het zaad, kan de vogel uit conditie geraken met alle nare gevolgen van dien. De meeste oudere vogels zullen dit wel overleven, daar deze in de regel een gevarieerder voedsel krijgen en ook wat meer weerstand hebben. Nestjongen echter, die bedoeld zaad via de ouders krijgen gevoerd, zullen, hoe weinig zij ook krijgen, vlug van

streek zijn. Zij kunnen zelfs door deze zwam worden vergiftigd waardoor heel vaak een gewisse dood tegemoet wordt gegaan. Kenmerken zijn lusteloze jongen, hevige diarree en een sterk vermageren.

Ik wil u echt niet bang maken, maar bij hoge sterftcijfers van jongen, moet u echt dit onderdeel, dus onderzoek naar de kwaliteit van het zaad, niet overslaan.

Weiger de zaden die niet aan hoge kwaliteitseisen voldoen. Nogmaals, door de kwaliteit van het zaad kan een kweek lukken of mislukken. Zoals reeds eerder vermeld, worden de meeste zaden uit het buitenland geïmporteerd. Zij krijgen daar meer zonuren dan in ons eigen land. Door de inbreng van de zon zullen de zaden beter rijpen en meer vitamines kunnen opnemen.

Vogelliefhebbers, u ziet dat alleen al over de kwaliteit van de diverse zaden al een heel verhaal is ontstaan. Ik meen echter dat dit toch bijzonder belangrijk is, daar onze vogels, welke in de meeste gevallen zaadeters zijn, juist het zaad als hoofdvoedsel krijgen voorgeschoteld. Zij moeten hieruit al de mogelijke bouwstoffen halen welke nodig zijn voor onderhoud, voortplanting en ontwikkeling van hun lichaam.

Wordt vervolgd.

GEZA SEPT

Voorkomt en geneest virusziekten en infecties.
Een goedkoop en afdoend middel dat eenvoudig toegepast kan worden:
enige druppels aan het drinkwater toevoegen is voldoende.

Populierstraat 121-123
Tel. 070-323930; Den Haag

**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

Wissel

De

DE SAFRAANVINK

deze werden los gelaten en hun aantal nam toen snel toe. Safranvinken komen in geheel tropisch Zuid Amerika voor. De bovenzijde van de man is groengeel met op de rug een donkere tekening. De vleugels zijn donker, de veren hebben gele randen, evenals de staartveren, die verder zwart zijn. De kop en de onderzijde is heldergeel met een groene tint op de flanken. Het voorhoofd is oranje, ook de wangen en de keel zijn oranje, maar hier is de kleur veel minder sprekend. De pop is valer van kleur, de onderzijde is veel lichter en de flanken zijn wat gestreept. Mannen en poppen van ongeveer gelijke leeftijd zijn gemakkelijk te onderscheiden, maar een oude pop zal meer op een volwassen man lijken dan een jonge man die pas de eerste rui achter de rug heeft.

In de natuur gebruiken safranvinken vaak oude nesten van andere vogels om in te broeden, maar ze bouwen ook wel zelf een komvormig nest van twijgjes en haren en mos voor de afwerking. In een volière geven ze de voorkeur aan een half-open nestkastje of een groot kanariebroedbakje. Hondharen zijn ideaal nestmateriaal voor een paartje safranvinken. De eitjes zijn licht blauw-groen met kleine stippen. De broedtijd bedraagt 13-14 dagen en de jongen verlaten het nest als ze ongeveer 2 weken oud zijn. Ik weet niet wanneer ze voor het eerst in gevangenschap gebroed hebben, maar dat moet al zeer lang geleden zijn.

Mrs. Olssen schrijft in *Foreign Birds* dat haar safranvinken bijzonder goede broedresultaten opleverden, in 1 seizoen brachten ze maar liefst 9 jongen groot. Naast de gewone safranvink wordt de

Mijn eerste kennismaking met de safranvink (*Sicalis flaveola*) dateert uit mijn jongenstijd. In een advertentie werd een safranvink te koop aangeboden. Ik ging naar het adres toe, waar een oude kanariekeker de verkoper bleek te zijn. Hij vertelde mij dat de de vogel zeker met een kanariepop zou paren, hetgeen dan prachtige jongen moest opleveren. Ik deed de vogel in een volière met wat wevers, kanaries en grasparkieten. Ik was erg blij met de vogel, maar van een kruising met een kanariepop is niets terechtgekomen en ik geloof dat dit ook maar bij hoge uitzondering gebeurt.

en vriend van mij die in Jamaica woont schreef me dat safranvinken regelmatige bezoekers in zijn tuin zijn. Vrijwel iedere dag komen er enigen om kruimels en zaden op te pikken. Het zijn vriendelijke vogels, die echter snel opvliegen als ze gestoord worden. De safranvink kwam oorspronkelijk niet op Jamaica voor, maar in de vorige eeuw zijn er een aantal van deze vogels geïmporteerd,

Pelzelin's safraanvink (*Sicalis l. pelzelni*) regelmatig ingevoerd. Deze komt uit zuidelijk Brazilië, Argentinië en Paraguay. Hij lijkt veel op de gewone safraanvink, het meest opvallende verschil is dat het oranje op de kop bij de Pelzelin's beperkt is tot het voorhoofd, verder zijn de vleugels donkerder, bijna zwart zelfs.

Verder wil ik de kleine safraanvink (*S. luteola*) nog noemen, die voorkomt in Zuid-Mexico en vervolgens zuidwaarts tot Peru en Argentinië. De man is van boven licht olijfgroen met op de rug brede bruine strepen, de vleugels zijn donkerbruin met lichtgele veerranden, de kleine vleugeldekveren zijn geelgroen. De staart veren zijn zwart met lichte randen. De oogstreep is lichtgeel, de keel en bovenborst geel-grijs en de verdere onderzijde is geel. De pop is bruiner van kleur. Het is een bijzonder leuk vogeltje dat in zijn gedrag wel wat aan de edelzanger doet denken. Ook met deze kleine safraanvinken zijn reeds meerdere keren broedresultaten behaald.

De eisen die de safraanvinken stellen zijn voor alle

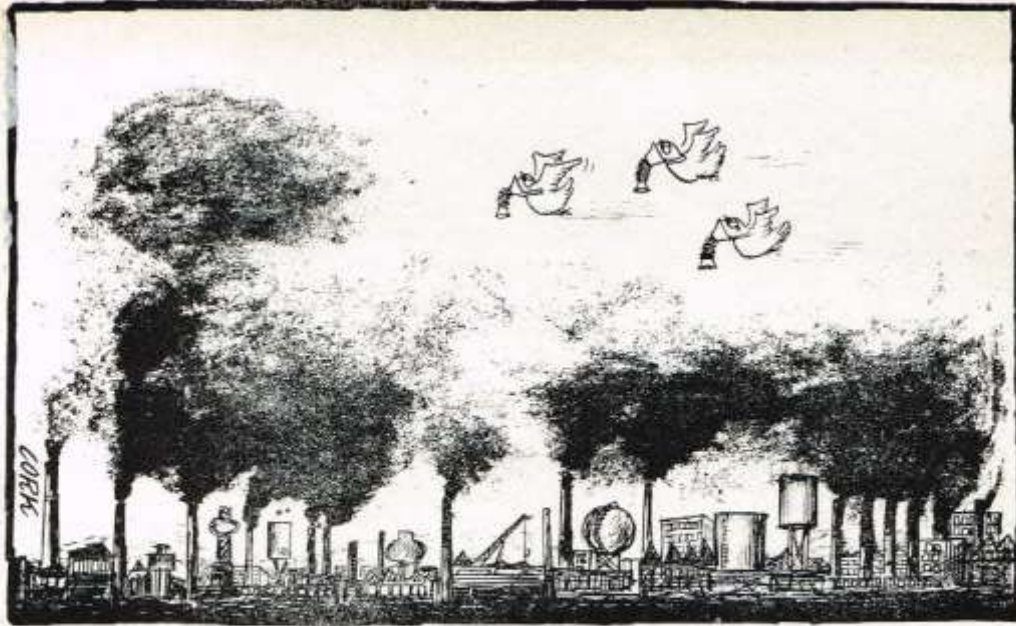
soorten gelijk, ze eten een gemengd tropisch zaadmengsel, maar ook kan kanariezaad worden gegeven waaraan wat gierst is toegevoegd. Ook een zaadmenu voor wilzangvogels met wat gier eten ze graag. Verse onkruidzaden zijn een goede aanvulling op het gewone zaadmenu. Als ze broeden kunnen ze als kanaries behandeld worden, maar het is wel goed om te proberen of ze wat universeelvoer willen eten. Als er jongen zijn kan wat levend voedsel (meelwormen, miereëitjes) worden gegeven, maar noodzakelijk voor een succesvolle kweek is dat niet. Alle safraanvinken zijn winterhard, als ze goed geacclimatiseerd zijn. Wel moeten ze de beschikking hebben over een droog en tochtvrij nachthok. In een volière met kleine tropen willen ze nog wel eens lastig zijn, hoewel dat lang niet altijd het geval is, zeker niet in een ruime volière die niet overbevolkt is, maar om geen risico te lopen zouden ze beter kunnen worden samengehouden met vogels van gelijke grootte of groter dan zij zelf, zoals wevers, wida's, spreeuwen, buulbuuls en grote tangara's.

Foto: Horst Müller

DE SPREEUW

M. de Jong

Ussel

Terwijl ik dit artikeltje zit te typen, zit een spreeuw oor het raam druk te concertieren met slaande wiekjes en trillende keelveertjes Vol levenslust fluit hij zijn enthousiasme uit. Nu eens jodelt hij als een wulp, dan weer miauwt hij als een kat om dan plotseling een flinke uithaal te laten horen, die in kracht en toonhoogte langzaam aanzwelt, om dan weer zachtjes af te nemen. Dat is zijn beroemde „vuurpijl” en als ik zo’n zwartrok hoor tsojotteren moet ik onwillekeurig denken aan het liedje van mijn vriend Rinke Tolman:

*„Wie is het die op ’t kerkedak
de broze stilte fluitend brak
en sloeg een lied de heem’len in,
een lied van vreugd, een lied van min,
dat luchtig luidt en tiereliert
en dansend ver en verder zwiert?”*

Onmiddellijk geeft hij er het antwoord op:

*„Dat is de spreeuw, de brokkelaar,
de kammervrije tokkelaar,
dat is de spreeuw, die bont van pluim,
de fluiters van lossen luim. . .”*

Dat „bont van pluim” slaat echter alleen op het najaarskostuum als na de rui de uiteinden van de veertjes zijn getooid met lichte uiteinden. In de winter beginnen deze lichte topjes van lieverlede te slijten, zodat de vogel in de zomermaanden opeens veel donkerder lijkt. Toch blijft de „protter” het bekijken best waard, vooral wanneer de zon er haar stralen op laat spelen en een prachtige metaalglans te voorschijn tovert.

Als een jongeman aan het huwelijk gaat denken is het eerste wat hij doet een huisje bouwen, een bouwsel van stro dat men op alle mogelijke en on-

mogelijke plaatsen aan kan treffen. Vervolgens wordt het huwelijk gesloten, waarop het vrouwtje de „finishing touch” aan de toekomstige kinderkamer geeft. Het blijft echter te allen tijde een slordig geheel.

De vier tot zeven licht blauwgroene eieren worden overdag beurtelings door beide ouders bebroed, maar ’s nachts houdt alleen het wijfje de eieren warm. De jongen worden na een week of twee geboren, foeielijke „kale kadotters”, die echter groeien als kool en na een dag of twintig met pa en ma het veld in trekken. Zij zijn dan grotendeels muisbruin met een witachtige keel. Het „srie”-geroep is niet van de lucht en overal kan men ze aantreffen: op weilanden, gazons enz. alwaar speurend naar emelten, ritnaalden, engelingen, slakken, insecten, kortom naar alles wat maar eetbaar is. Zachte vruchten worden ook niet versmaad en het is dan ook geen wonder dat tuinders en boomgaard-eigenaars een broertje dood hebben aan ze. Toch meen ik dat het nut groter is dan de schade die ze aanrichten. Maar het is moeilijk, erg moeilijk hierover te oordelen.

Op een gegeven moment verzamelen de spreeuwen zich tot de zogenaamde „wolken”, die de snelste wendingen en zwenkingen uitvoeren met een gemak, waar wij met ons verstand niet bij kunnen. En alles gaat zonder één commando! Een roofvogel zal zich niet licht wagen in zo’n troep klappe-rende vleugels. Maar dan stort de bende zich in een boom of een rietveld, zodat talloze stengels knakken, iets dat beslist niet spreekt in het voordeel van *Sturnus vulgaris*.

Maar daar staat wel tegenover dat wij gratis hun concert mogen beluisteren en, wees nu eerlijk, wat is er tegenwoordig nog voor niets?

De,

a **WIMOKRACHT**

b **MOULIN MOUETTE**
(Gemengd vogelgrit)

c **DOHYFRAL W.M.**
Extra voor siervogels

**geven uw vogels een snelle rui
en straks een prima conditie
voor de tentoonstellingen**

DIT ZIJN NATUURLIJK

TOPPRODUKTEN

VAN:

DE WITTE MOLEN

MEEUWEN N.BR. TELEFOONNR. (04165) 433

Ussel

voor fijnsnaveligen

voor grofsvaveligen

natuurgetrouw

De

"ANIMALI"

Internationaal Vogel- en Apenpark
Postbus 291 - EINDHOVEN
Tel. (040) 13738 - Giro: 1069257
Algemene Bank Nederland n.v.

Hiermede bieden wij U vrijblijvend aan: (verzending niet franco, verpakking f1,50, minimum orders f15,-, levende aankomst gegarandeerd):

Man kanaries	/ 14,- p st bij 5 stuks	/ 12,50 p st
Pop kanaries	8,- p st bij 10 stuks	7,50 p st
Bastaard Putters, uitstekende zangers		22,- p st
Zilveroor Nachtegalen, uitstekende zangers		40,- p st
Napoleonnetjes	/ 4,- p p bij 10 pr	3,50 p p
Zilverbekjes	3,50 p p bij 10 pr	3,- p p
Bandvinken	5,- p p bij 10 pr	4,- p p
Eksterjes	5,30 p p bij 10 pr	4,50 p p
Vuurvinken	6,- p p bij 10 pr	5,50 p p
Blauwfazantjes	7,- p p bij 10 pr	5,50 p p
Oranjeaakjes	7,- p p bij 10 pr	6,50 p p
Mozambiquevinken	9,- p p bij 10 pr	8,- p p
Edelzangers	9,- p p bij 10 pr	8,50 p p
Blauwgrijze Roodstaartjes		
	9,- p p bij 10 pr	8,50 p p
Driekleur Nonnen	6,50 p p bij 10 pr	6,- p p
Muskaatvinken	5,50 p p bij 10 pr	5,- p p
Tigervinken	6,- p p bij 10 pr	5,- p p
Staalvinken	6,50 p p bij 10 pr	6,- p p
Dominikater Wida's	11,- p p bij 10 pr	
	7,- p p bij 10 pr	6,50 p p
Goudmussen	8,50 p p bij 10 pr	8,- p p
Goudhuikjes	5,- p p bij 10 pr	4,50 p p
Malabar Fazantjes	8,- p p bij 10 pr	7,- p p
Witkop Nonnen	15,- p st bij 5 st	13,50 p st
Indigo Vinken	20,- p st	20,- p st
Mexikaanse Nonpareils, op kleur	7,- p p bij 10 pr	6,50 p p
Grijze Rijstvogels		25,- p p
Brillenvogeltes		16,- p st
Saffraan Vinken		18,- p st
Glans Merels		15,- p st
Zuid-Amerikaanse Glans Merels		15,- p st
Kala Bulbuls		15,- p st
Witoor Bulbuls		15,- p st
Roodoor Bulbuls		16,50 p st
Roodkuif Kardinalen		17,50 p st
Geelnavel Peruduiven		30,- p p
Kleine Staalvlék Peruduiven		25,- p p
Carolina duiven		70,- p p
Zwart Masker duifjes		17,50 p p
Senegal duiven		30,- p p
Ala Blanca duiven (prachtige, zeldzame duiven)		120,- p p
Australische Kuifduiven		80,- p p
Australische Bronsvleugel duiven		130,- p p
Japanse Meeuwjes	/ 7,50 p p bij 10 pr	7,- p p
Zebravinken, grijze	7,- p p bij 10 pr	6,- p p
Zebravinken, beige (bruin)		
	8,- p p bij 10 pr	7,- p p
Zebravinken, masker	12,- p p bij 10 pr	10,- p p
Zebravinken, silversleugel		
	14,- p p bij 10 pr	12,- p p
Roodkop Gould Amadines		80,- p p
Spitsstaart Amadines		35,- p p
Gordel Grasvinken		40,- p p
Diamant Vinken		55,- p p
Ceres Astrildes		35,- p p
Binzen Astrildes		35,- p p
Witkuifganzen, uit buiten-volière		40,- p st
Witkeelganzen		40,- p st
Zwartblauwe gaai, zeer mooi	prijs op aanvraag	
Geelnavelkitta en Roodnavelkitta		85,- p st
Sultans hoenders		130,- p p

Mexikaanse Langstaart Gaaien	200,- p st
Groene Jacht Eksters	200,- p st
Grote Gele Trouspialen, zeer mooi	125,- p st
Witwang Touraco	200,- p st
Roodkuif Touraco	250,- p st
Berg Toekan	500,- p p
Grote Zwavelborst Toekan, pracht vogel	600,- p p
Grasparkieten	8,- p p
Deense Bonten, Lutino en Albino Parkieten	14,- p p
Violetparkieten	18,- p p
Regenboogparkieten	25,- p p
Prunekopparkieten	45,- p p
Valkparkieten	40,- p p
Vuurvleugelparkieten	60,- p p
Yendaya Parkieten	120,- p p
St. Thomas Parkieten	50,- p p
Derbyan Parkieten	350,- p p
Roodrugparkieten	75,- p p
Bourkopparkieten	75,- p p
Turquoise Parkieten	100,- p p
Toft parkieten	50,- p p
Tui parkieten	80,- p p
Muisparkieten	35,- p p
Roodkopparkieten	80,- p p
Blauwkop Parkieten	85,- p p
Bruinoor Parkieten	70,- p p
Geelvleugelparkieten	35,- p p
Sperling Dwerg Papegaai	32,50 p p
Grote Alexander Parkieten	75,- p p
Ara Parkieten	185,- p st
Dwerg Ara	140,- p st
Geelvoorhoofd Amazone	vanaf 135,- p st
Blauwvoorhoofd Amazone, zeer mooi	135,- p st
Roodkop Amazone (Mexico)	135,- p st
Grijze Roodstaartpapegaaien, met garantie op spreken	150,- p st
	bij 3 stuks 140,- p st
Grijze Roodstaartpapegaaien, handtam, met garantie op spreken	180,- p st
Molukken Kakatoes	400,- p st
Grote Geelkuif Kakatoes	400,- p st
Middel Geelkuif Kakatoes	175,- p st
Groenvleugel Ara's	225,- p st
Geelblauwe Ara's	250,- p st
Rode Geelvleugel Ara's	250,- p st
Grote Java Beo, sprekend	250,- p st
Middel Beo's	70,- p st
Kleine Geelkop Beo's	40,- p st
Oever Mayna's	15,- p st
Chin. Dwergkwartels, hen	10,- p st
Chin. Dwergkwartels, haan	4,- p st
Zilver Chin. Dwergkwartels	35,- p p
Rode Bos Kwartels	25,- p p
Calif. Kuifkwartels	42,50 p p
Zwarte Francoline-kwartel	75,- p p
Witte Chin. Regenkwartels	37,50 p p
Diamantduifjes	20,- p p
	bij 5 paar 18,- p p
Zilverdiamantduifjes	55,- p p
Geelmantel Lorri, uit buitenvolière	275,- p p
Rode Lorri	prijs op aanvraag
Vrouwen Lorri en Salvator Lorri	prijzen op aanvraag
Purpernek Lorri	prijs op aanvraag
Agapornis Fischeri	47,50 p p
Agapornis Personata	55,- p p
Agapornis Taranta	40,- p p
Agapornis Rosei Colli	35,- p p

Verder aan te bieden:
Mooie kleine Capucijner aapjes 150,- p st
Kleine Eekhoorn aapjes 95,- p st
Kleine Groene Meerkat aapjes 140,- p st
Kleine Rhesus aapjes 175,- p st
Schildpadden, alle maten prijs 3,- t/m 8,- p st
bij grote afname reductie
Diverse Pauwen, Fazanten, Kranen en Zwacu.

VOGELLIEFHEBBERS! BEZOEKT EENS ONS PARK, GELEGEN IN EEN BOSRIJKE OMGEVING, WAAR U DUIZENDEN VOGELS EN VELE APENSOORTEN KUNT BEWONDEREN. CAFE-RESTAURANT MET GROOT TERRAS. GROTE SPEELTUIN MET VELE ATTRACTIES. DOORLOPEND VOGELVERKOOP.

Wissel

De